

NO BORDER

Thessaloniki
July 15-24,
2016

Τα τελευταία χρόνια, οι πολιτικές περιφράξεων και υφαρπαγής εφαρμόστηκαν με προγράμματα λιτότητας στις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου και με τον πόλεμο, τη θρησκευτική μισαλλοδοξία και την ένταση της έμφυλης καταπίεσης στις χώρες της Αραβικής Άνοιξης. Σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού των παραπάνω χωρών αναγκάζεται να εγκαταλείψει τις εστίες του. Οι αποστερημένοι από τον φυσικό και κοινωνικό τους χώρο πληθυσμοί μεταναστεύουν, διασχίζουν σύνορα, φράχτες, συρματοπλέγματα, ποτάμια, θάλασσες, νάρκες και αστυνομικές περιπόλους. Αντιμετωπίζουν την εκμετάλλευση δουλεμπόρων, κλείνονται σε στρατόπεδα κράτησης, ωθούνται με βίαιες μεθόδους να αναζητήσουν εργασία υπό εξαιρετικά δυσμενείς όρους ή μένουν άνεργοι και αποτελούν τον πλεονάζοντα εφεδρικό στρατό εργασίας. Εξωθούνται στην πορνεία, σε κυκλώματα τράφικινγκ και εμπόριου ανθρώπινων οργάνων. Μετά την εκκένωση της Ειδομένης χιλιάδες άνθρωποι έχουν μεταφερθεί σε στρατόπεδα εκτόπισης.

Απάντηση σε όλα τα παραπάνω είναι οι συνεχείς αγώνες των μεταναστ(ρι)ών. Επιπλέον, τον τελευταίο χρόνο αλληλέγγυοι/ες και μετανάστ(ρι)ες έχουν συναντηθεί μέσα στο καλειδοσκόπιο της κρίσης. Οι παραπάνω συναντήσεις και αγώνες κρίνουμε ότι πρέπει να ενισχυθούν, να αποκτήσουν συγκεκριμένες δομές και να αντιπροτείνουν με σαφήνεια τη χαρά, τη γοητεία και το νόημα της συντροφικότητας και του μοιράσματος.

Austerity programs in the countries of the European South, war, religious intolerance and the intensification of gender oppression in the countries of the Arab Spring are part of the same strategy. Thus, whole populations are made to abandon their homes. These people, deprived of their natural and social space, migrate, cross borders, fences, barbed wire, rivers, seas, mines and police patrols. They also face exploitation by traffickers, they are detained in concentration camps and then they are forced to search for a job (usually in the black market, often unpaid) even under extremely dire conditions. Most end up unemployed and they form a kind of reserve workforce or are forced into prostitution, trafficking networks and organ smuggling. After the eviction of Idomeni many thousands of women, men and children have been transferred to “relocation centers”, isolated from the general population.

Against all the above, migrants struggles emerge daily. Moreover, in the last year, immigrants and people in solidarity with them have met within and beyond the kaleidoscopic fields opened by the crisis. We believe that meetings and struggles should be encouraged, should acquire steady and lasting structures and reinvent the joy and the charm of companionship and sharing.

NO
BORDER | JULY
thessaloniki | 15-24
2016

Πρόγραμμα του NoBorder 2016

Παρασκευή 15 Ιουλίου

Αφίξεις συμμετεχόντων
 18:00 πρώτη γενική συνέλευση
 21:00 προβολή ντοκυμαντέρ, συναυλία υποδοχής

Σάββατο 16 Ιουλίου

Πρωί:
 1η μέρα της **συνάντησης δικτύωσης του Βαλκανικού Περάσματος**
 11:00: *Χώρος Γυναϊκών** (Διεθνείς ομάδες γυναικών* και γυναίκες* από τα «κέντρα μετεγκατάστασης»)
 Κατά τη διάρκεια της ημέρας:
 Live mural painting από το NoBorder GraffitiCrew
 Το βράδυ:
 Disruptive Film Festival
 Θεάτρο: Κοριολάνος (Σαϊξπηρ)

Κυριακή 17 Ιουλίου:

Πρωί: μηχανοκίνητη πορεία στα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης γύρω από τη Θεσσαλονίκη
 13:00: *Ομιλίες μετανασ(ρι)ών από τα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης*
 Μεσημέρι/απόγευμα:
 2η μέρα της **συνάντησης δικτύωσης του Βαλκανικού Περάσματος**
 18:00: «Εργατικοί αγώνες & μετανάστες: Η περίπτωση της BIOME» - σωματείο εργαζομένων BIOME & Πρωτοβουλία αλληλεγγύης
 Το βράδυ:
 α) Μικρό φεστιβάλ τεινιών και ντοκυμαντέρ από τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ και το «Βαλκανικό πέρασμα»
 β) «Detention Without Walls»

Δευτέρα 18 Ιουλίου

Πρωί: μηχανοκίνητη πορεία στα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης γύρω από τη Θεσσαλονίκη
 Απόγευμα: workshops
 20:00: γενική συνέλευση: «**Ευρω-μεσογειακή δικτύωση**»
 Το βράδυ: Disruptive film festival / Φεστιβάλ αλβανόφωνων ταινιών

Τρίτη 19 Ιουλίου

Πρωί: μηχανοκίνητη πορεία στα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης γύρω από τη Θεσσαλονίκη
 Απόγευμα: workshops
 20:00: γενική συνέλευση: «**Αυτοοργάνωση των μεταναστών/τριών**»
 Το βράδυ: Disruptive film festival / Φεστιβάλ αλβανόφωνων ταινιών

Τετάρτη 20 Ιουλίου

Πρωί έως αργά το απόγευμα: **πορεία στα κέντρα κράτησης στο Παράνεστι και την Ξάνθη.**
 Βράδυ:
 Συναυλία: Baris Bal Trio (Istanbul/ Θεσσαλονίκη), Interrail
 Θεατρικά:
 Rhiad από Τυνησία και Δημήτρης Samir (Συρία/Ελλάδα)

Πέμπτη 21 Ιουλίου

Πρωί: μηχανοκίνητη πορεία - παρέμβαση στα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης γύρω από τη Θεσσαλονίκη
 Απόγευμα:
διαδήλωση "Migrants' Pride" στο κέντρο της Θεσσαλονίκης
 Βράδυ: συναυλία

Παρασκευή 22 Ιουλίου

Πρωί: workshops:
 12:00-15:00: **συζήτηση για τον αγώνα ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική**
 Απόγευμα: workshops
 20:00: γενική συνέλευση: «**Δικτύωση αυτοοργανωμένων δομών**»
 Το βράδυ: Disruptive film festival / Μικρό φεστιβάλ ιρανικών ταινιών

Σάββατο 23 Ιουλίου

Πορεία στον φράχτη του Έβρου
 Το βράδυ: Disruptive film festival / Μικρό φεστιβάλ ιρανικών ταινιών

Κυριακή 24 Ιουλίου

Συμπεράσματα των workshops / Γενική συνέλευση

Πρόγραμμα της συνάντησης δικτύωσης της Βαλκανικού Οδού

Σάββατο 16 Ιουλίου

11.00 - 13.00
Συνέλευση υποδοχής, αρχικές τοποθετήσεις, πρώτη συζήτηση
 1: "Όλα μπορούν να συμβούν" - η εκπληκτική δυναμική του 2015
 2: Το νέο συνοριακό καθεστώς στο Αιγαίο μετά τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας
 3: Επιστροφή στον «υπόγειο σιδηρόδρομο» - νέες/παλιές προκλήσεις για την υποστήριξη και την αλληλεγγύη
 4: Μεταξύ της προσωρινής διαμονής των μετανασ(ρι)ών transit και των κοινών κοινωνικών αγώνων - τρόποι σύνδεσης των διαφορετικών επιθυμιών και συνθηκών

15.30 - 17.30: 1η ενότητα workshops

Επιστροφή στον «υπόγειο σιδηρόδρομο»; Οι καθημερινοί αγώνες και οι διεθνικές προοπτικές στο Βαλκανικό πέρασμα
 Πέντε παράλληλα workshops:
 1. Οι συνέπειες της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας
 2. Δημιουργία webguides: Welcome to Greece and Welcome to Italy
 3. Η αλληλεγγύη κατά μήκος του Βαλκανικού περάσματος: οικονομική ενίσχυση ομάδων και δομών και κοινές δράσεις ενάντια στην καταστολή
 4. Η παροχή "Live feed" πληροφοριών από το w2eu ως εργαλείο αντιπληροφόρησης - Πιθανότητα δημιουργίας ενός Balkan Alarmphone
 5. Χαρτογράφηση και προτάσεις υποστήριξης στο Βαλκανικό πέρασμα.

(διάλειμα 90 λεπτών)

19.00 - 21.00: 2η ενότητα workshops

Αλληλεγγύη και υποστήριξη: αυτοοργάνωση, μικτές οργανώσεις, εθελοντές, διεθνική διάσταση
 Τέσσερα παράλληλα workshops:
 1. Εμπειρίες κοινωνικών κέντρων και καταλήψεων
 2. Μετακινούμενες ομάδες / επισκέψεις στα σύνορα
 3. Πολύγλωσσες εφημερίδες και online περιοδικά/πλατφόρμες
 4. Μεταξύ της υποστήριξης λόγω ενσυναίσθησης και της μη αμειβόμενης διαχείρισης πληθυσμών - Αμφιθυμίες της συμμετοχής των εθελοντ(ρι)ών.

Κυριακή 17 Ιουλίου

16.00- 18.00: 3η ενότητα workshops
Κοινοί κοινωνικοί αγώνες, η ευαισθητοποίηση ενάντια στην ποινικοποίηση
 Τρία παράλληλα workshops:
 1. Στέγαση, υγεία, εκπαίδευση: προοπτικές κοινών αγώνων για τις κοινωνικές υποδομές και τα κοινωνικά δικαιώματα
 2. Εργασία, εκμετάλλευση, δικαιώματα: τρόποι αντίστασης στις ρατσιστικές κατηγοριοποιήσεις στην εργασία
 3. Συκοφάντηση, ποινικοποίηση, ευαισθητοποίηση: Σπάζοντες τον φόβο και την καταστολή στις περιοχές των συνόρων
 19.00-21.00
Καταληκτική ολομέλεια: Σύντομα συμπεράσματα από τα workshops και προοπτικές

Καλλιτεχνικό πρόγραμμα

Παρασκευή 15 Ιουλίου

Ντοκυμαντέρ
 "People without faces"
Συναυλία:
Unshaped Ahead
 (loops & violin-based storytelling)
Lostre
 (ska punk)
Electro Vampires
 (atmospheric goth & glamor rock)
Τούρι Μπέρι
 (jazz punk)
Guts Pie Earshot
 (deep cello trip hop)

Σάββατο 16 Ιουλίου

Disruptive Film Festival (Sherry Millner & Ernest Larsen, N.Y., ΗΠΑ)
 Θεατρική παράσταση από ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ: Κοριολάνος, William Shakespeare

Κυριακή 17 Ιουλίου

Μικρό φεστιβάλ ντοκυμαντέρ από τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ και από το Βαλκανικό πέρασμα
 Προβολή: "Detention Without Walls" (B. Holtom, "We Will Rise" - Βρετανία)

Δευτέρα 18 Ιουλίου

Disruptive film festival
 Μικρό φεστιβάλ αλβανόφωνων ταινιών (ελληνικοί υπότιτλοι):
 (1) Kukumi (Isa Qosja, 2005)

Τρίτη 19 Ιουλίου

Disruptive film festival
 Μικρό φεστιβάλ αλβανόφωνων ταινιών (ελληνικοί υπότιτλοι):
 (2) Time of the Comet (Fatmir Koçi, 2008)
 (3) Tirana Year Zero (Fatmir Koçi, 2001)

Τετάρτη 20 Ιουλίου

Δύο μονόπρακτα, απαγγελία αραβικής ποιήσης, κουρδικά τραγούδια.
 Επιμ.: Δημήτρης Samir, σκηνοθέτης (Συρία-Ελλάδα)
 Θεατρική παράσταση από τον Rhiad (Τυνησία): "Huuriya" σημαίνει Ελευθερία"
Συναυλία:
Baris Bal Trio (Istanbul/ Θεσσαλονίκη) (traditional oriental & Ottoman court music),
Interrail (ethnic & Balkan tunes)

Πέμπτη 21 Ιουλίου

Συναυλία:
Λ.Ο.Σ., Δυσλειτουργικές Αφηγήσεις (rap)
Καταχνιά (deep art crust)
BMW Rockers 57 (speed 'n' roll)

Παρασκευή 22 Ιουλίου

Disruptive film festival
 Μικρό φεστιβάλ ιρανικών ταινιών:
 Morteza Jafari
 (α) Dreaming of Life, 2016
 (β) Dreaming of Democracy, 2013

Σάββατο 23 Ιουλίου

Disruptive film festival
 Μικρό φεστιβάλ ιρανικών ταινιών:
 Morteza Jafari
 (α) Dreaming of Life, 2016
 (β) Dreaming of Democracy, 2013

* Όλες τις ημέρες: έκθεση φωτογραφίας από τον Morteza Jafari (Iran)

Πρόγραμμα των workshops (18, 19 και 22 Ιουλίου)

Τυπική ημέρα workshops

- 8.00-9.30 πρωινό
9.30-13.30 μηχανοκίνητη πορεία στα κέντρα «φιλοξενίας»-εκτόπισης
13.30-15.00 ξεκούραση, ελαφρύ μεσημεριανό
15.00-19.00 ενότητες workshops
19.00-20.00 γεύμα
20.00-22.00 γενική συνέλευση

Δευτέρα 18 Ιουλίου

Τέσσερις παράλληλες ενότητες workshops (15.00-19.00)

A1. Κρατικές και υπερκρατικές πολιτικές διακυβέρνησης μετακινούμενων πληθυσμών (αίθουσα 1)

- α) Βιβλιοπαρουσίαση: *Vogelfrei*. Τρία κείμενα για τη μετανάστευση, τις απελάσεις, το κεφάλαιο και το κράτος του – εγχείρημα Αντίθεση
β) Ο Νέος Κρατικός Ολοκληρωτισμός Απέναντι στους Μετανάστες-Πρόσφυγες – Αντιεξουσιαστική Κίνηση
γ) Το κράτος απλώνει το χέρι του: πότε για να ελεήσει, πότε για να ασκήσει βία”. Μια συζήτηση για τον ρόλο της φιλανθρωπίας και του στρατού στη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών – κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ
δ) Η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας – Migrant Solidarity Network / Ankara

B. Στρατηγικές και πρακτικές επιβίωσης, αλληλεγγύης και αγώνα (αίθουσα 2)

- α) Pinknoise (Ολλανδία) – ασφαλής επικοινωνία και online ιδιωτικότητα
β) Hackborders project: Παρουσίαση ενός εργαλείου για τον εντοπισμό και την επανένωση οικογενειών με αγνοούμενα μέλη – <http://hackborders.net/>.
γ) WatchThe Med Alarm Phone - παρουσίαση της τηλεφωνικής γραμμής για μετανάστ(ρι)ες που κινδυνεύουν στις θάλασσες, μέλη του Alarm Phone
δ) Silent University Athens Assembly – πλατφόρμα μοιράσματος της γνώσης μεταξύ ντόπιων, μεταναστών και προσφύγων.

C1. Αλληλεγγύη, δικτύωση, επικοινωνία, αλληλοβοήθεια και commoning των μετακινούμενων πληθυσμών (αίθουσα 3)

- α) Ανεπιθύμητος ανθρωπισμός: θεσμικές νεκρο-πολιτικές και έλεγχος της αλληλεγγύης από την βάση στο πλαίσιο της διαχείρισης της διεθνούς μετανάστευσης – Σόνια Βλάχου
β) Ο αγώνας σου είναι και δικός μου; Όρια και δυνατότητες των κοινών αγώνων – NoBorder ακτιβιστές
γ) Πολιτικοποίηση μεταναστ(ρι)ών μέσα στο ριζοσπαστικό κίνημα – Genti Guri, δίκτυο Clandestina
δ) Ζώντας και αγωνιζόμενοι/ες με τους μετανάστες και τις μετανάστριες στη Λουμπλιάνα – Anti-racist Front without Borders from Ljubljana (Σλοβενία)
ε) Δικτύωση αγώνων μεταναστ(ρι)ών και αγώνων για το δικαίωμα στη στέγη – The European Action Coalition for the Right to Housing and to the City

D. Πώς να αφουγκράζεσαι τα σύνορα: συναιθηματικές μεταναστευτικές υποκειμενικότητες και στρατηγικές (αυτο) παρουσίασης

Γενική συνέλευση:

«Ευρω-μεσογειακή δικτύωση» (αίθουσα 1)

Τρίτη 19 Ιουλίου

Τρεις παράλληλες ενότητες workshops (15.00-19.00)

A2. Κρατικές και υπερκρατικές πολιτικές διακυβέρνησης μετακινούμενων πληθυσμών (αίθουσα 1)

- α) Ο ρόλος και η συμβολή του πανεπιστημίου στην διαχείριση των μεταναστευτικών ροών – κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ
β) Ο αντιφασισμός ως αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση – Μαύρο & Κόκκινο
γ) Ένα κοινωνικό κίνημα για να ανοίξει ξανά το Βαλκανικό πέρασμα. Δημόσια υποστήριξη και κοινωνική νομιμοποίηση του προσφυγικού κινήματος – Joerg Finkenberg, Lisa Thomas
δ) Αλληλέγγυα οικονομία και προσφυγική κρίση: ανιχνεύοντας τις γέφυρες και επεκτείνοντας τους χώρους της κοινωνικής αλληλεγγύης – Freedom Coop

E. Έμφυλες διαστάσεις της μετανάστευσης (γυναίκες, lgbtq πληθυσμοί, σεξισμός, έμφυλη βία, εγκυμοσύνη) – Ηλιακές διαστάσεις της μετανάστευσης (αίθουσα 2)

- α) Atelier Without Borders – Atelier Without Borders (Istanbul): παιδιά και ακτιβισμός
β) Βιβλιοπαρουσίαση: “Με τα ίδια μας τα λόγια – Γυναίκες πρόσφυγες στη Γερμανία αφηγούνται τις ιστορίες τους”, IWSPACE (International Women Space)
γ) Ζώντας στη σκιά – Ελιάνα Καναβέλη, περιοδικό «Βαβυλωνία»

C2. Αλληλεγγύη, δικτύωση, επικοινωνία, αλληλοβοήθεια και commoning των μετακινούμενων πληθυσμών (αίθουσα 3)

- α) Η παρούσα κατάσταση των μεταναστ(ρι)ών στο Μαρόκο σε συνδυασμό με τις συνοριακές πολιτικές της ΕΕ – No Borders Μαρόκο
β) Οι συνέπειες στη Βόρεια Αφρική της πολιτικής της ΕΕ για τη μετανάστευση – Noborder Τυνησία και συγγενείς αγνοούμενων στη Μεσόγειο
γ) Για μια Συλλογική Μνήμη των Αγώνων των Μεταναστών – πρόταση για μια πολύγλωσση διαδικτυακή πλατφόρμα – ακτιβιστές από WatchTheMed Alarm Phone και από το Moving Europe

Γενική συνέλευση:

«Αυτοοργάνωση των μεταναστών/τριών» (αίθουσα 1)

Παρασκευή 22 Ιουλίου

Πρωί: 2 παράλληλες ενότητες workshops (9.00-12.00)

F. Τρίωρη εκπαίδευση σε τεχνικές άμεσης δράσης (9.00-12.00) (χώρος συναυλιών)

Action Training for Direct Action – Openborder

G1. Σύνδεση των αγώνων ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών (10.00-12.00) (αίθουσα 2)

- α) Δουλεύοντας στα σύνορα: έποικοι και μετανάστες εργάτες γης στα ισραηλινά σύνορα
β) Υποδομές και οργάνωση μακροπρόθεσμων καταυλισμών και δράσεων – Max Mustermann

12:00-15:00 Ανοιχτή συνέλευση / εκδήλωση για τον αώνα ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική (αίθουσα 1)

«Το κράτος και το κεφάλαιο γράφουν την ιστορία της λεηλασίας της ζωής και της φύσης και τα κινήματα την ιστορία της αντίστασης και της ελευθερίας – Beyond Europe: Το ζήτημα της Χαλκιδικής – The Comeback»

Απόγευμα: 3 παράλληλες ενότητες workshops (15.00-19.00)

G2. Σύνδεση των αγώνων ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών (αίθουσα 1)

- α) Συμμετοχή/ενσωμάτωση των προσφύγων στην Πρωτοβουλία για ένα Αυτοοργανωμένο Σχολείο Ολοκληρωμένης Συνεργασίας / το Freedom Coop ως εργαλείο για τους πρόσφυγες και το κίνημα No Border – Freedom Coop
β) Η αλληλέγγυα οικονομία ως μία διέξοδος από την εργασιακή εκμετάλλευση – Istanbul migrant solidarity kitchen
γ) Η αλλαγή παραδείγματος στην πολιτική συμμετοχή και η αυτοοργάνωση μεταναστ(ρι)ών από τη Συρία στην Τουρκία – Hamisch, Istanbul Syrian cultural association
δ) Η έμπρακτη αλληλεγγύη ως μορφή αυτοοργάνωσης ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό – Μαύρο & Κόκκινο

H. Ζούμε μαζί, αγωνιζόμαστε μαζί (αίθουσα 2)

- α) Αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση ενάντια στα γαλλικά σύνορα στη Ventimiglia (Ιταλία): προοπτικές και στρατηγικές για μελλοντικούς αγώνες – No Borders Italy
β) Ζούμε μαζί, αγωνιζόμαστε μαζί – Calais Migrant Solidarity
γ) Προς μια Διεθνή Κοινωνική Απεργία – Workshop για την Εργασία, την Επισφάλεια/προσωρινότητα και τη Μετανάστευση – PrekärLab / Frankfurt
δ) Παρουσίαση της Αυτοοργανωμένης Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης σε Πρόσφυγες και Μετανάστες του εγχειρήματος της Κατάληψης Δερβενιών 56

I. Solidarity structures, squats-social struggle centers (αίθουσα 3)

- α) Οι προοπτικές της αντιρατσιστικής αυτοοργάνωσης και των καταλήψεων – Οργάνωση: Beyond Europe με συμμετοχή ακτιβιστών από Αθήνα, Μιλάνο, Φρανκφούρτη κ.α.
β) Προοπτικές και οργάνωση στη Σμύρνη – Karilar community center / Izmir
γ) #Overthefortress / Agire nella crisi / Globalproject - Meltingpot

Γενική συνέλευση:

«Δικτύωση αυτοοργανωμένων δομών» (αίθουσα 1)

No Border 2016 Program schedule

Friday, July 15

Arrivals,
18:00 first plenary
21:00 concert

Saturday, July 16

1st day of the *Balkan route Networking Meeting*
11:00: *Women*Space (International women*groups and women* from the relocation centers)*
During the day: Live mural painting by the NoBorder GraffitiCrew
Evening: Disruptive Film Festival / Theater

Sunday, July 17

Morning: *caravan to the "relocation centers" around Thessaloniki*
13:00: *Migrants from the relocation centers address the NoBorder Camp in an open meeting*
Midday/afternoon: 2nd day of the *Balkan route Networking Meeting*
18:00 *Presentation: "Migrants & workers' struggles: the occupied factory VIOME". (VIOME workers union and solidarity initiative)*
Evening: Short Film Festival – Clips and Videos from external borders and from the Balkan Route

Monday, July 18

Morning: *caravan to the "relocation centers" around Thessaloniki*
Afternoon: workshops
20:00 plenary «*European-Mediterranean networking*»
Disruptive film festival / Short festival of Albanian-speaking movies

Tuesday, July 19

Morning: *caravan to the "relocation centers" around Thessaloniki*
Afternoon: workshops
20:00 plenary «*Migrants self-organizing*»
Evening: Disruptive film festival / Short festival of Albanian-speaking movies

Wednesday, July 20

Morning to afternoon: *protests at the detention centers at Paranesti (Drama) and Xanthi.*
Evening:
Concert: Baris Bal Trio (Istanbul/Thessaloniki), Interrail
Theater: Acts by Rhiad (Tunisia) and Dimitris Samir (Syria-Greece)

Thursday, July 21

Morning: *caravan to the "relocation centers" around Thessaloniki*
Afternoon:
«*Migrants' Pride*» protest in the center of Thessaloniki
Evening: Concert

Friday, July 22

Morning: workshops
12:00-15:00: *open meeting / plenary on the struggle against the goldmines in Halkidiki*
Afternoon: workshops
20:00 plenary «*Networking of self-organized structures*»
Evening: Disruptive film festival / Short Iranian film festival

Saturday, July 23

All day: *protest at the Greek/Turkish border at the Evros fence*
Evening: Disruptive film festival / Short Iranian film festival

Sunday, July 24

Closing plenary

July 18, 19, 22 workshops program

Monday, July 18

Four parallel sessions (15.00-19.00)

A1. State and Hyperstate governmental policies for moving populations (Room 1)

- Book presentation: Vogelfrei. Three texts on migration, deportation, capital and its state* – Antithesis
- The new state totalitarianism towards migrants and refugees* – Antiauthoritarian Movement (AK)
- The role of charity and of the army in managing migrant populations* – Fabrika Yfanet squat / Thessaloniki
- The latest deal between the EU and Turkey* – Migrant Solidarity Network / Ankara

B. Strategies and practices for survival, solidarity and fighting for freedom (Room 2)

- Pinknoise (Netherlands) – *online privacy and safe communication*
- Hackborders project: Presentation of a tool for family members to find each other* – <http://hackborders.net/>
- WatchThe Med Alarm Phone – experiences of the hotline for refugees and migrants in distress on sea*, organized by activists of Alarm Phone
- Silent University Athens Assembly – *platform for knowledge sharing between refugees, migrants and locals.*

C1. Solidarity, networking, communication, mutual aid and commoning of the moving populations (Room 3)

- Adverse Humanitarianisms: institutional necropolitics and the urge to tame grass-roots solidarity in transnational migration governance* – Sonia Vlachou
- Your struggle is also mine? Limits and options of fighting together* – NoBorder activists
- Migrants politicization in the radical movement* – Genti Guri – Clandestina network
- Fighting for freedom and living with migrants in Ljubljana* – Anti-racist Front without Borders from Ljubljana, Slovenia
- Interlinking Housing and Migration Struggles* – The European Action Coalition for the Right to Housing and to the City

D. Sensing the Borders: affective migrant subjectivities and strategies of (self) representation

Plenary: «*European-Mediterranean networking*» (Room 1)

Tuesday, July 19

Three parallel sessions (15.00-19.00)

A2. State and Hyperstate governmental policies for moving populations (Room 1)

- The role of the university in managing migrants populations* – Fabrika Yfanet squat / Thessaloniki
- Antifascism as an inseparable part of the struggle for social emancipation* – Collective for Social Anarchism Black & Red / Thessaloniki
- A Social Movement for the Re-opening the Balkan routes. Legitimacy and Public Standing for the Refugee Movement* – Joerg Finkenberger, Lisa Thomas
- Solidarity economy and the refugee crisis: exploring bridges and expanding spaces of social solidarity* – Freedom Coop

E. Gender aspects of immigration (women, lgbtq populations, sexism, gender violence, pregnancy) – Age aspects of immigration (Room 2)

- Atelier Without Borders* – Atelier Without Borders (Istanbul) children and activism
- Book presentation: "In Our Own Words – Refugee Women in Germany tell their stories"*, edited by IWSPACE (International Women Space)
- Living in the shadow* – Eliana Kanavelis, "Babylonia" journal

C2. Solidarity, networking, communication, mutual aid and commoning of the moving populations (Room 3)

- The current situation of migrants in Morocco in combination with EU border politics* – No Borders Morocco
- The consequences of the EU migration regime in North Africa* – Noborder Tunisia and Relatives of the disappeared
- For a Collective Memory on Migrant Struggles – the idea of a multilingual online platform* – activists from Watch-TheMed Alarm Phone and Moving Europe

Plenary: «*Migrants' self-organizing*» (Room 1)

Friday, July 22

Morning – 2 parallel sessions (9.00-12.00)

F. Three hour training in direct action skills (concert site)

Action Training for Direct Action – Openborder

G1. Connection between the struggles of the locals and the immigrants (10.00-12.00) (Room 2)

- Working the border: Pioneer farmers and migrant farm-workers on the Israeli frontier*

- Action logistics and organizing long-term camps and actions* – Max Mustermann

12:00-15:00 Open meeting / plenary on the struggle against goldmines in Halkidiki (Room 1)

“The State and capital write the history of pillaging life and nature, the movements write the history of resistance and freedom” – Beyond Europe: Halkidiki – The Comeback

Afternoon – 3 parallel sessions (15.00-19.00)

G2. Connection between the struggles of the locals and the immigrants (Room 1)

- Participation and integration of refugees in the Initiative for a Self-organised School of Integral Cooperation / Freedom Coop as a tool for refugees and the No Border movement* – Freedom Coop
- Solidarity economies as an alternative for the labor exploitation* – Istanbul migrant solidarity kitchen
- The Paradigm Shift in Political Participation and Debates about the self-organization of Migrants from Syria in Turkey* – Hamisch – Istanbul Syrian cultural association
- Solidarity and self-organizing against the new totalitarianism* – Collective for Social Anarchism Black & Red / Thessaloniki

H. Living together and struggling together (Room 2)

- Solidarity and self-organization against the french border in Ventimiglia (Italy): perspectives and strategies for future struggles* – No Borders Italy
- Living together and struggling together* – Calais Migrant Solidarity
- Towards a Transnational Social Strike – Workshop about Labour, Precarity and Migration* – PrekärLab / Frankfurt
- Presentation of the squat for migrants Dervenion 56 (Athens)*

I. Solidarity structures, squats-social struggle centers (Room 3)

- Perspectives on antiracist self-organization and squatting* – A Beyond Europe discussion with activists from Athens, Milano, Frankfurt and other places.
- Perspective and Organising in Izmir* – Kapilar community center / Izmir
- #Overthefortress / Agire nella crisi / Globalproject – Meltinpot*

Plenary: «*Networking of self-organized structures*» (Room 1)

Balkan Route Networking Meeting program

Saturday, 16th of July

11.00-13.00

Opening Plenary – Welcome, Introduction, Inputs, first Discussion

Input 1:

“Everything is possible” – the amazing dynamics of 2015;

Input 2:

After the EU-Turkey Deal – the new border regime in the Aegean;

Input 3:

Back to the Underground railway – new/old challenges of support and solidarity;

Input 4:

Between transit and common social struggles – how to connect the various aspirations and realities?

15.30-17.30: Workshop Slot I

Back to the Underground railway? Ongoing daily struggles and transnational perspectives on the Balkan route

Five parallel workshops:

1. The consequences after the EU-Turkey-deal;
2. Webguides: Welcome to Greece and Welcome to Italy;
3. Solidarity along the Balkan Route: from financial support to common actions against repression;
4. Live feed of w2eu as information tool – and Alarmphone Balkan as a new project?
5. Mapping and other ideas of support along the route.

(1.5 hours break)

19.00-21.00: Workshop Slot II

Solidarity and support: Self-organisation, mixed organisation, volunteers, transnationalisation

Four parallel workshops:

1. Experiences in social centers and squats;
2. Travelling groups/journeys (back) to the borders;
3. Multilingual newspapers and online magazine/platforms;
4. Between empathic support and unpaid crowd management; Ambivalences of the volunteers' engagement.

Sunday, 17th of July

16.00-18.00: Workshop Slot III

Common social struggles, sensitivity versus criminalisation

Three parallel workshops:

1. Housing, health-service, education: perspectives of common social struggles for a social infrastructure;
2. Working, exploitation, rights: how to resist the racist hierarchies in the labour market?
3. Denouncement, criminalisation, sensitivity: How to break the fear and repression in the border areas?

19.00 to 21.00: Final plenary: Brief conclusions from the workshops, Discussion on Perspectives

22.00 Short Film Festival – Clips and Videos from the external borders and from the Balkan Route

Artistic program

Friday, July 15

Documentary
“People without faces”

Concert:

Unshaped Ahead
(loops & violin-based storytelling)

Lostre
(ska punk)

Electro Vampires
(atmospheric goth & glamor rock)

Turi Beri
(jazz punk)

Guts Pie Earshot
(deep cello trip hop)

Saturday, July 16

Disruptive Film Festival
(Sherry Millner & Ernest Larsen, N.Y., USA)

Theater Performance
by TO ΣΗΠΠΤΟ (The wooden match – Athens):
Coriolanus, William Shakespeare

Sunday, July 17

Short Film Festival:
Clips and Videos
from the external borders
and from the Balkan Route

Film projection: “Detention
Without Walls” (B. Hol-
tom, “We Will Rise” – UK)

Monday, July 18

Disruptive film festival
Short festival of Albanian-
speaking movies:
(1) Kukumi
(Isa Qosja, 2005)

Tuesday, July 19

Disruptive film festival
Short festival of Albanian-
speaking movies:
(2) Time of the Comet
(Fatmir Koçi, 2008)
(3) Tirana Year Zero
(Fatmir Koçi, 2001)

Wednesday, July 20

*They have the windows we
have the wind:* Two one-act
plays, Arab poetry recita-
tion, Kurdish songs – a
compilation by Dimitris
Samir, playwright (Syria-
Greece)

Theater performance
by Rhiad (Tunisia):
“*Huuriya Means Freedom*”

Concert:
Baris Bal Trio (Istanbul/
Thessaloniki)
(traditional oriental &
Ottoman court music)

Interrail
(ethnic & Balkan tunes)

Thursday, July 21

Concert:
Λ.Ο.Σ., Dysfunctional
narrations
(rap)
Katachnia
(deep art crust)
BMW Rockers 57
(speed 'n' roll)

Friday, July 22

Disruptive film festival
Short Iranian film festival:
Morteza Jafari
(a) Dreaming of Life, 2016
(b) Dreaming of
Democracy, 2013

Saturday, July 23

Disruptive film festival
Short Iranian film festival:
Morteza Jafari
(a) Dreaming of Life, 2016
(b) Dreaming of
Democracy, 2013

* All days:
Photo exhibition
by Morteza Jafari (Iran)

Disruptive Film Festival

A. NEARLY NOW/ALMOST THEN: Collective films / Collective struggles Saturday July 16, 21:00

- *La Commune*, Armand Guerra, Cinema of the People, 1914, excerpt.
- *Prayer of Fire*, Mosireen Collective, 2010
- *Nouvelle Societe No. 6*, Medvedkine Group, 1969
- Abounaddara films, selection of short videos (2010-2015) including: *My School*, *After the Image*, *The Intellectual and His Militia*, *National Dialogue*, *Solitary Cell*
- *The Land Belongs to Those Who Work It*, Chiapas Media Group, 2005

- *Year Zero Iranian Women's Liberation Movement*, Iranian Women & Women of the Political & Psycho-analytical Group, Iran/France, 1979
- *Return to Work at the Wonder Factory*, Jacques Willement, 1968
- *Xochimilco in 1914*, Los Viumasters, 2010

B. BORDER-CROSSERS

- Monday July 18, 22:00**
- Saturday July 23, 21:00**
- *Unforgettable Memory*, Lin Wei 2010
- *Suprematist Kapital*, James T. Howe & Yin-Ju Chen, 2006

- *41 Shots*, Millner & Larsen, 2000
- *N'Entre Pas Sans Violence Dans La Nuit* (Don't Go Gentle Into the Night), Sylvain George, 2005
- *J'ai Huit Ans* (I Am Eight Years Old), Paul Masson & Olga Poliakov, 1961
- *Inventory*, Zelimir Zilnik, 1975
- *Barbs and Razors*, Millner & Larsen, 2016
- *A Plate of Sardines*, Omer Amiralay, 1997

C. CREATING SITUATIONS

- Tuesday July 19, 22:00**
- *Predators in the Aviary*, Millner & Larsen, 2011
- *Can Dialectics Break Bricks?*, Rene Vienet, 1973

Δουλεύοντας μαζί, μπορούμε να ξεπεράσουμε ό,τι μας διαχωρίζει

συνέντευξη με δύο ακτιβιστές από τη Συρία που ζουν στην Ευρώπη

Και οι δυο σας υποστηρίζετε πρόσφυγες στα θαλάσσια σύνορα. Μπορείτε να περιγράψετε πώς ξεκινήσατε αυτή τη δράση; Τι ακριβώς κάνετε;

Κ: Αποφάσισα να δράσω γιατί έζησα κι εγώ τις ίδιες εμπειρίες. Συνάντησα πρόσφυγες, διακινητές και άλλους εμπλεκόμενους. Ριψοκινδυνεύσαμε, ιδίως στη θάλασσα, αλλά καταφέραμε να φτάσουμε σε ασφαλή τόπο. Όταν έφτασα τελικά στη Γερμανία, είχα πολύ ελεύθερο χρόνο, καθώς περίμενα την άδεια παραμονής. Μαθαίνοντας τα νέα, ότι τόσοι άνθρωποι χάνονταν στη θάλασσα, ένοιωσα ότι έπρεπε να βοηθήσω. Έβλεπα στο Facebook ότι αθώοι άνθρωποι έχαναν τη ζωή τους περνώντας από το ίδιο σημείο από όπου είχα περάσει κι εγώ. Έτσι, πέντε φίλοι μου κι εγώ αρχίσαμε να συζητάμε τι μπορούσαμε να κάνουμε. Είχαμε όλοι μας κοινές εμπειρίες. Αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα λογαριασμό WhatsApp και μια ομάδα στο Facebook για την άμεση υποστήριξη όσων περνούσαν τα σύνορα. Η ομάδα άρχισε να μεγαλώνει. Οι επαφές μας στο WhatsApp και η ομάδα μας στο Facebook αποκτούσαν συνεχώς μεγαλύτερη εμβέλεια ενώ κι εμείς αναζητούσαμε αντίστοιχες ομάδες στο Facebook. Όταν βλέπαμε ανθρώπους να ανακοινώνουν το ταξίδι, τούς στέλναμε τα στοιχεία επικοινωνίας μας και τους προτείναμε να είμαστε σε επαφή κατά τη διάρκεια του περάσματος. Το μήνυμά μας είναι απλό: περάσαμε το ίδιο ταξίδι και θέλουμε να σας βοηθήσουμε στο δικό σας. Αν χρειάζεστε βοήθεια μπορούμε να προσπαθήσουμε και τουλάχιστον θα σας αφηγηθούμε τις δικές μας εμπειρίες. Πολύς κόσμος χρειάζεται αυτή την πρωτοβουλία διότι πριν το πέραςμα το μέλλον είναι ασαφές και κάθε βοήθεια είναι πολύτιμη. Όταν λοιπόν μια βάρκα ξεκινά το ταξίδι, δημιουργούμε μια αντίστοιχη ομάδα WhatsApp. Ταυτόχρονα, στέλνουμε πληροφορίες για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, πώς να βοηθήσει ανθρώπους που έπαθαν υποθερμία, πώς να βάλεις μπροστά τη μηχανή μιας βάρκας που σταμάτησε, κάθε λογής πληροφορία που είναι απαραίτητη για το ταξίδι. Στην αρχή δεν γνωρίζαμε ότι υπήρχαν άλλες αντίστοιχες πρωτοβουλίες, ούτε είχαμε ακούσει για το Alarm Phone. Τα κάναμε όλα μόνοι μας. Είχαμε τα τηλέφωνα της τουρκικής και της ελληνικής ακτοφυλακής αλλά είχαμε και αρκετά προβλήματα, διότι τα οι τηλεφωνικές κλήσεις κοστίζουν. Χρειαζόμασταν άλλους τρόπους για αν ενημερώνουμε τους λιμενικούς, δεν μπορούσαμε να το κάνουμε με το WhatsApp. Δεν ξέραμε πώς να λύσουμε αυτό το πρόβλημα. Την ημέρα που μάθαμε για το Alarm Phone νιώσαμε ευτυχισμένοι. Ήταν η ημέρα που μάθαμε ότι υπήρχε και άλλος τρόπος προκειμένου να ενημερώνουμε το λιμενικό και να τους ακούμε άμεση πίεση για να δράσουν. Η προσπάθεια του Alarm Phone μας εντυπωσίασε: μια τηλεφωνική γραμμή 24ωρης λειτουργίας μέσω της οποίας ενημερώνεται το λιμενικό! Μας υποστήριξαν αμέσως και εμείς με τη σειρά μας υποστηρίξαμε το Alarm Phone, το οποίο

δεν ήταν τόσο γνωστό στις κοινότητες από τη Συρία και το Ιράκ, με τις οποίες εμείς είχαμε επαφές και πρόσβαση. Κατά κάποιον τρόπο αλληλοσυμπληρωθήκαμε. Συμμετείχα στην τηλεφωνική συνοδεία τουλάχιστον 100 σκαφών σε άμεση συνεργασία με τις βάρδιες του Alarm Phone. Καταφέραμε να συνεργαστούμε μέρα και νύχτα, βοηθώντας ανθρώπους που κινδύνευαν στη θάλασσα, μαθαίνοντας ο ένας από τον άλλο. Πολλοί άνθρωποι θα είχαν πεθάνει αν δεν είχαμε ξεκινήσει αυτή τη συνεργασία.

Ο.: Είμαι μεταφραστής από τη Συρία. Σπούδασα στο πανεπιστήμιο της Δαμασκού και τώρα συμμετέχω στο Alarm Phone από την Ελβετία όπου ζω. Είχα φύγει από τη Συρία στο Λίβανο όταν τέλειωσα τις σπουδές μου για να αποφυγώ την επιστράτευση. Οι αρχές του Λιβάνου διέταξαν την απέλασή μου όταν έμαθνα ότι εργαζόμουν ως μεταφραστής. Πήγα με την γυναίκα μου στην Τουρκία. Μετά από πολλές αποτυχημένες προσπάθειες ανζήτησης εργασίας, αποφασίσαμε να πάμε στην Ελβετία, από όπου κατάγεται η γυναίκα μου, γι' αυτό άλλωστε μπορέσαμε να φτάσουμε στην Ευρώπη με ασφάλεια. Δεν ήταν μια εύκολη διαδικασία, όμως μας προσέφερε ασφάλεια, κάτι που είναι απρόσιτο στους περισσότερους. Μπορέσαμε να ταξιδεύσουμε αεροπορικά, την ίδια στιγμή που άλλοι πρόσφυγες, όπως ο «Κ.» ρισκάρουν τη ζωή τους στις θάλασσες, περνώντας τα σύνορα κρυφά, εξαιτίας του αυστηρού συνοριακού καθεστώτος της ΕΕ. Οι πιο πολλοί από αυτούς έχουν κάποιο μέλλον της οικογένειάς τους στην Ευρώπη και όλοι τους δικαιούνται να ζητήσουν άσυλο. Δεν έχουν όμως πρόσβαση στο θεμελιώδες αυτό δικαίωμα κι έτσι αντιμετωπίζουν επικίνδυνες καταστάσεις, έχοντας γλυτώσει από τον τρομό

μο βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα νέο είδος τρόμου. Το θέμα είναι ότι ο κόσμος θα κάνει τα πάντα για να φτάσει σε ασφαλή τόπο και αφού δεν υπάρχει η δυνατότητα για νόμιμη ασφαλή διέλευση, εκτίθενται σε ένα σωρό κινδύνους και πέφτουν θύματα κάθε λογής εκμετάλλευσης. Έτσι αποφάσισα να συμμετάσχω στο Alarm Phone, το οποίο είναι ένα διεθνές δίκτυο

“Αποφάσισα να δράσω
γιατί έζησα κι εγώ
τις ίδιες εμπειρίες.”
(Κ.)

με εθελοντές από την Ευρώπη, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Ήθελα να χρησιμοποιήσω τις γνώσεις μου ως μεταφραστής προκειμένου να βοηθήσω όσους περισσότερους μπορούσα. Κάποιος φίλος με έφερε σε επαφή με μια ομάδα του Alarm Phone στην πόλη μου. Έμαθα πώς να βοηθώ και να παρατηρώ επιχειρήσεις διάσωσης και να υποστηρίξω τους ανθρώπους που περνάνε. Έγινα μέλος αυτού του μεγάλου δικτύου ανθρώπων οι οποίοι διατηρούν το Alarm Phone σε λειτουργία σε 24ωρη καθημερινή βάση. Όλοι μας στο Alarm Phone γνωρίζουμε ότι η επικοινωνία είναι ζωτική σε καταστάσεις έκτακτου κινδύνου στη θάλασσα και ότι μια κοινή γλώσσα μπορεί να αποβεί σωτήρια. Με την ομάδα στην οποία συμμετέχω έχουμε εμπλακεί σε πολλές περιπτώσεις, άλλες είχαν τραγικό τέλος, σε άλλες όμως, στις περισσότερες, οι άνθρωποι δι-

ασώθηκαν και έφτασαν σε ασφαλές έδαφος. Από όσα μας αφηγούνται ξέρουμε πως οι περισσότεροι που περνάνε γνωρίζουν τους κινδύνους, όμως πέρνουν το ρίσκο γιατί δεν έχουν άλλη επιλογή. Μια σημαντική παράμετρος του Watch the Med Alarm Phone είναι ότι μέσω αυτού έρχονται στην επιφάνεια οι μεταναστευτικές πολιτικές και οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς και οι συνακόλουθες διαμαρτυρίες ενάντια στην πρακτική των διαχωρισμών.

«Κ.», πέρασες από την Τουρκία στη Λέσβο με βάρκα και μετά, τον Απρίλιο του 2015, ταξίδεψες από την Ελλάδα στη Γερμανία περνώντας από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, τη Σερβία, την Ουγγαρία και την Αυστρία. Ποια ήταν η συμβολή του ταξιδιού αυτού στην απόφασή σου να αναλάβεις δράση ως ακτιβιστής;

Κ: Θα έπαιρνε πολύ χρόνο να αφηγηθώ όλο το ταξίδι μου από τη Δημ. της Μακεδονίας στη Γερμανία. Ίσως να το κάνουμε σε μια άλλη στιγμή. Πρέπει όμως να περιγράψω ένα σημαντικό περιστατικό, το οποίο θα μου μείνει αξέχαστο. Μετά την άφιξή μας στη Λέσβο, συνεχίσαμε το ταξίδι προς τη Θεσσαλονίκη. Συναντήσαμε κάποιον ο οποίος

Ο Κ. (22 ετών) προέρχεται από τη Συρία και τώρα ζει στη Γερμανία. Το καλοκαίρι του 2015 μαζί με μια ολιγάριθμη παρέα από Σύρους πρόσφυγες δημιούργησαν μια ομάδα στο Facebook με στόχο να βοηθήσουν ανθρώπους που διέσχιζαν τη Μεσόγειο, προσφέροντάς τους χρήσιμες πληροφορίες και μένοντας σε επαφή καθόλη τη διάρκεια του ταξιδιού μέσω Whatsapp. Σε στιγμές έκτακτης ανάγκης τους έδιναν οδηγίες για το πώς να ξαναβάλουν μπρος τη μηχανή σε περιπτώσεις εμπλοκής ή υπερθέρμανσης και όταν χρειαζόταν ειδοποιούσαν το λιμενικό και πίεζαν για πραγματοποίηση επιχειρήσεων διάσωσης.

Ο. (29 ετών) επίσης προέρχεται από τη Συρία και τώρα ζει στην Ελβετία. Ενεργός στο Alarm Phone (<http://alarmphone.org/>) από το φθινόπωρο του 2015. Το «Watch The Med Alarm Phone» δημιουργήθηκε τον Οκτώβριο του 2014 από ακτιβιστές και ενεργούς πολίτες στην Ευρώπη και τη βόρεια Αφρική. Πρόκειται για μια αυτοοργανωμένη τηλεφωνική γραμμή για πρόσφυγες που κινδυνεύουν στη Μεσόγειο. Η τηλεφωνική γραμμή λειτουργεί σε 24ωρη βάση, καταγράφει τα περιστατικά καθώς αυτά συμβαίνουν και κινητοποιεί άμεσα. Έτσι οι ακτιβιστές ασκούν πίεση για επιχειρήσεις διάσωσης, ενώ ταυτόχρονα καταγράφουν τα περιστατικά επαναπροωθήσεων στη θάλασσα και άλλες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ος μας υποσχέθηκε ένα σωρό όμορφα πράγματα και ότι θα περνούσαμε τα σύνορα εύκολα, με αυτοκίνητο. Εκείνη την εποχή (Μάρτιος 2015) τα σύνορα της Δημ. Μακεδονίας ελέγχονταν αυστηρά και επομένως οι αμοιβές των διακινητών ήταν μεγάλες. Οι διακινητές μας συνόδευσαν ως την Ειδομένη και μας είπαν να πάμε να περιμένουμε στα χωράφια κοντά στα σύνορα για να έρθει να μας πάρει το «ταξί». Όταν φτάσαμε εκεί είδαμε ότι δεν υπήρχε ούτε ταξί ούτε κάποιο άλλο αυτοκίνητο. Αντιθέτως, έπρεπε να περπατήσουμε στις γραμμές των τρένων για να συναντήσουμε κάποιους που μας έβαλαν σε κλειστά κοντέινερ στα βαγόνια. Μας έβαλαν εκεί τα μεσάνυχτα και μείναμε κλεισμένοι μέχρι την άλλη στις 11 π.μ. Κοντάψαμε να πεθάνουμε από ασφυξία. Υπήρχαν πάνω από 200 άνθρωποι μέσα στο κοντέινερ και ελάχιστο οξυγόνο. Το τρένο υποτίθεται πως θα διέσχιζε τη Δημ. της Μακεδονίας αλλά για κάποιο λόγο το ταξίδι δεν έγινε. Στις 11 π.μ. καταφέραμε να ειδοποιήσουμε την αστυνομία που ήρθε και άνοιξε το κοντέινερ. Είμασταν ακόμα στην Ειδομένη, δεν είχαμε μετακινηθεί καθόλου. Μας μετέφεραν υπό κράτηση σε ένα αστυνομικό τμήμα. Αυτό δεν μας πτόησε, μόλις απελευθερωθήκαμε προσπαθήσαμε ξανά, αυτή τη φορά με τα πόδια. Διασχίσαμε περπατώντας τη Δημ. της Μακεδονίας, τη Σερβία και την Ουγγαρία. Συναντήσαμε πολλούς κλέφτες, μαφιόζους και κάθε λογής κακοποιούς. Όμως η εμπειρία ενός πιθανού θανάτου από ασφυξία στο βαγόνι είναι το γεγονός που συντάραξε περισσότερο. Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι βρέθηκα τόσο κοντά στον θάνατο.

“...οι άνθρωποι μπορούν, ενώνοντας τις δυνάμεις τους, να δημιουργούν ισχυρούς δεσμούς και κοινή αντίληψη που με τη σειρά τους επιτρέπουν να διαβούν τα σύνορα και τις περιφράξεις.”
(Ο.)

Η τελευταία χρονιά αποτέλεσε μια ξεχωριστή περίοδο στην ιστορία της μετανάστευσης. Πώς έζησες εσύ τα γεγονότα «Ο.»;

Ο: Η τελευταία χρονιά οπωσδήποτε ήταν ξεχωριστή, ειδικά το γεγονός της ύπαρξης του ανθρωπιστικού διαδρόμου. Όλοι ξέρουμε ότι αυτός ήταν αυστηρά επιτηρούμενος από τις αρχές, αποτέλεσε όμως ένα ασφαλές πέρασμα για πολλούς ανθρώπους. Όσο ήταν ανοιχτός, ο διάδρομος αποτέλεσε ένα χώρο συνύπαρξης για χιλιάδες ανθρώπους με διαφορετικά υπόβαθρα, κουλτούρες και θρησκείες, οι οποίοι συνυπήρξαν, βοήθησαν και γνώρισαν ο ένας τον άλλο. Μερικοί δεν είχαν ποτέ στο παρελθόν βοηθήσει

κάποιον, άλλοι δεν είχαν ξανασχοληθεί με την πολιτική, όταν όμως βίωσαν την πραγματικότητα της μετανάστευσης ένιωσαν την ανάγκη να εμπλακούν και να προσφέρουν βοήθεια.

Υπάρχει μια πρόταση για τη δημιουργία μιας πολύγλωσσας διαδικτυακής πλατφόρμας για τη «συλλογική μνήμη των αγώνων των μεταναστών». Τι λέτε για αυτή την πρόταση;

Ο: Πιστεύω ότι οι εμπειρίες του 2015 αλλά και των προηγούμενων χρόνων πρέπει να δημοσιοποιηθούν και να

επικοινωνηθούν ώστε να δούμε τα θετικά και τα αρνητικά. Νομίζω ότι μια τέτοια πλατφόρμα θα βοηθήσει να μοιραστούμε και να κατανοήσουμε καλύτερα τις χαρές και τις λύπες μας. Μέσα από ένα τέτοιο χώρο, πολλοί θα συνηδειτοποιήσουν ότι είμαστε όλοι άνθρωποι, νιώθουμε με τον ίδιο τρόπο τον πόνο και την ευτυχία. Θα μπορούσαμε να τονίσουμε ότι όλοι δικαιούνται ασφάλεια για τους ίδιους και για τα παιδιά τους. Ελπίζω πραγματικά ότι αυτή η πλατφόρμα θα μετατραπεί σε ένα πολιτισμικό χώρο συνεργασίας ο οποίος θα διευκολύνει την επικοινωνία προσφύγων και ακτιβιστών και θα

επιτρέψει σε ενεργούς πρόσφυγες, όπως ο «Κ.», να δικτυωθούν μεταξύ τους.

Ποια είναι τα κύρια αιτήματά σας; Ποιες είναι οι ελπίδες σας για το μέλλον;

Κ: Πρώτα απ' όλα, ο πόλεμος στη Συρία πρέπει να σταματήσει. Έπειτα, χρειαζόμαστε έναν ανθρωπιστικό διάδρομο, ένα ασφαλές πέρασμα. Η Τουρκία δεν είναι λύση. Είναι μια χώρα που εκμεταλλεύεται την κρίση στη Συρία. Επιδιώκουν το κέρδος και χρησιμοποιούν τους πρόσφυγες στις διαπραγματεύσεις με την Ευρώπη. Δεν βοηθούν όσους το χρειάζονται, όπως θα όφειλαν. Και η Ελλάδα τώρα χρησιμοποιεί τους πρόσφυγες για να ενισχύσει τη διαπραγματευτική της θέση, με πάνω από 40.000 εγκλωβισμένους, χωρίς προοπτική να ενωθούν με ασφάλεια με τις οικογένειες και τους αγαπημένους τους στην Ευρώπη. Κανείς δεν θα έπρεπε να αποδέχεται να ζει υπό τις συνθήκες που επικρατούν στους καταυλισμούς, κανείς δεν μπορεί να ζει για καιρό έτσι. Επίσης, θα ήθελα η διεθνής κοινότητα να ασχοληθεί με τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων

δικαιωμάτων και την κακομεταχείριση των προσφύγων στη Δημ. της Μακεδονίας, τη Σερβία και την Ουγγαρία. Ελπίζω οι άνθρωποι σε αυτές τις χώρες να συνειδητοποιήσουν ότι όλοι έχουμε γεννηθεί ίσοι. Προερχόμαστε από τον πόλεμο και τον τρόμο και βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τον τρόμο των υπερ-εθνικιστών και των μαφιών. Αρπάζουν τα χρήματά μας –τα περισσότερα είναι φυσικά δανεικά– και κλέβουν τα κινητά και τα λιγοστά υπάρχοντά μας. Ο φασισμός βρίσκεται σε άνοδο. Πρέπει να εκθέσουμε την κατάσταση, να αγωνιστούμε για να αλλάξει. Οι Σύριοι δεν θέλουν τον πόλεμο. Φύγαμε από τα σπίτια μας αναζητώντας την ειρήνη.

Ως προς το μέλλον μου στη Γερμανία, τώρα μαθαίνω γερμανικά. Όπως πολλοί νεοφερμένοι, δεν έχω ακόμα κατασταλαγμένα σχέδια, σίγουρα θέλω να κάνω επαγγελματική κατάρτιση (Ausbildung). Είμαι τυχερός γιατί έχω γνωρίσει ωραίους ανθρώπους, ακτιβιστές όπως εσάς, οι οποίοι με αντιμετωπίζουν ως φίλο και όχι ως πρόσφυγα.

Ο: Πιστεύω στα ανοιχτά σύνορα και σε ασφαλή περάσματα για όλους όσοι μετακινούνται. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος στο Ιράκ και στον Λίβανο, πολύς κόσμος στη Συρία προσφέρθηκε να βοηθήσει τους πρόσφυγες. Τώρα ζητάμε εμείς βοήθεια. Τα διάφορα κράτη πρέπει να σταματήσουν τα βρώμικα πολιτικά παιχνίδια με τις ζωές των ανθρώπων. Γιατί αυτό ακριβώς κάνουν η Τουρκία και πολλά ευρωπαϊκά κράτη: πολιτικοποιούν την ανθρωπιστική κρίση με τρόπο να στερούν τους πρόσφυγες από τα βασικά τους δικαιώματα ενώ συγχρόνως πυροδοτούν τον εθνικισμό. Αυτή είναι η αιτία για την οποία τόσοι ευρωπαίοι ψηφίζουν ακροδεξιά κόμματα. Πρέπει να διδαχτούμε από τους πολέμους στη Συρία, το Αφγανιστάν, ακόμα και από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Πρέπει να μάθουμε ότι ο εθνικισμός οδηγεί σε ένοπλες συρράξεις και κάνει τους ανθρώπους να υποφέρουν. Η εμπειρία της βαλκανικής οδού απέδειξε ότι οι άνθρωποι μπορούν, ενώνοντας τις δυνάμεις τους, να δημιουργούν ισχυρούς δεσμούς και κοινή αντίληψη που με τη σειρά τους επιτρέπουν να διαβούν τα σύνορα και τις περιφράξεις. Απέδειξε επίσης ότι η φιλία δεν γνωρίζει εθνικότητες. Δουλεύοντας μαζί, μπορούμε να ξεπεράσουμε ό,τι μας διαχωρίζει. Η ευχή μου για το μέλλον είναι να ζήσουμε με ειρήνη. Μπορούμε πάντα να συμφωνήσουμε ότι διαφωνούμε.

By working together we can overcome what separates us

Both of you are active in accompanying refugees, when they cross the border by boat. Can you describe how you started these activities? And what exactly you do?

K: I decided to become active, because I went through the same experience. I met refugees, smugglers and others involved. We took risks and faced danger at sea, but luckily we reached safety. When I finally managed to get to Germany, I had a lot of free time while I was waiting for my residence permit. And listening to news and hearing about people dying at sea, I felt I should help. I saw a lot of news on Facebook about innocent people trying to cross from the same spot I crossed from and dying at sea. So five friends and I started thinking about how we can help people cross. Of course those friends had gone through the same experience like me. We decided to make a WhatsApp and a Facebook group to directly support the people while crossing. The group started to get bigger and bigger. People started sharing the Facebook group and our WhatsApp contacts, while we regularly searched for other migrant groups on Facebook. When we see people announcing their trip, we exchange contacts with them and offer them to stay in contact with us during their crossing. Our message is simple: We went through the same journey and would like to support you in yours. If you need help we can try to organize something and we can share our experience with you. A lot of people need this initiative, because before you cross, the future is unclear and you need advice. What happens is that when we know

“I decided to become active, because I went through the same experience.”
 (K.)

about a boat crossing we create a designated WhatsApp group for the boat. At the same time we send them advice on how to react in case of emergency, how to deal with people suffering from hypothermia, how to restart an engine - just any useful information to cross safely. In the beginning we did not know about other projects and especially about the Alarm Phone. We did everything ourselves. We had the telephone numbers of the Greek and

Turkish coast guards. But we had financial problems, because calling the coastguards is expensive. We needed another way to inform them, and it was not possible via WhatsApp. We did not know how to solve this problem. So the day we heard about the Alarm Phone was a happy day for us. It was the day we found another way to call the coast guards and to exert

immediate pressure on them. Alarm Phone's effort was astonishing to us: a 24-hour hotline that gives assistance in calling the coast guards. They directly supported our work. On the other hand, we also support their efforts: The Alarm Phone was not well known within the Syrian and Iraqi communities; we had better access and were in direct contact with those communities. We somehow completed each other. I have been involved in accompanying at least 100 boats in direct cooperation with the Alarm Phone shift teams. Day and night we manage to work together, helping people in distress at sea, while sharing each other's knowledge and experience. Maybe a lot of people would be dead, if we hadn't found and built this connection.

O.: I am a translator from Syria. I studied at Damascus University and volunteer with Alarm phone in Switzerland. I left Syria to Lebanon after I finished university exams to avoid compulsory military service. I was deported from Lebanon after Lebanese authorities found out about my job as a translator in Beirut. So I moved to Turkey with my wife. After facing difficulties finding a job in Turkey, we decided to move to Switzerland. I managed to get to Europe safely, because my wife is Swiss. I am not saying that the marriage process was easy, but it definitely was safe. Obviously this option is not available to everyone. I could just fly to Europe, while many other refugees were and still are taking difficult decisions, risking their lives, like K. did, and trying to cross borders invisibly, because they are faced with a strict EU border regime. Most of those people have a family member somewhere in Europe and all of them have the right to apply for asylum. But many are denied those basic rights; many are faced with dangerous situations, escaping one terror to face another. The lesson here is that people will do anything to reach safety and if safe routes are not provided, they will be vulnerable and subjected to many forms of exploitation. Therefore I expressed my desire to join the Alarm Phone. The Alarm Phone is an international network of volunteers from Europe, Africa, and the Middle East. I wanted to use my language skills to help as many people as possible. So I met with a friend, who introduced me to the group in my city. I started training how to monitor rescue operations at sea and how to directly support people during crossing. I became part of this huge network of people, who are attending to the alarm phone 24/7. Everyone in Alarm phone is aware that communication is essential in distress situations at sea and having a common

Interview with two activists from Syria, living in Europe

language can be helpful. I dealt with many situations with my team, some of them ended tragically, but many ended well with the boat reaching safety. You learn that a lot of those, who risk their lives at sea are aware of the chance that they might not reach their destination. But they take the risk anyway, because options are limited. One important aspect of Watch the Med Alarm Phone is that it sheds light on migration policies and human rights violations and protests against discriminatory practices that occur.

“K.”, you crossed from Turkey to Lesvos by boat and then in April 2015 travelled by land from Greece via Macedonia, Serbia, Hungary and Austria to Germany. How does this experience influence your activism?

K: It will take too much time to tell you about the whole journey from Macedonia to Germany. Maybe we can postpone the detailed story to another occasion. But there is one event that is, to me, very important to tell; an event I will never forget. After we had arrived on the island of Lesvos, we continued our way to Thessaloniki. We met someone, who promised us a lot of beautiful things, telling us how we can cross the border easily by car. At the time (April 2015) Macedonia’s borders were very strictly controlled. The price for someone to help you cross was therefore really high. The smugglers accompanied us to Idomeni at the Greek-Macedonian border and told us to wait in the jungle for the “taxis” to come and pick us up. When we got there, there were however, to our surprise, no cars or taxis. Instead we had to walk to the train tracks, where they then put us into closed containers. They closed us in at midnight and we stayed there until after 11am. We nearly suffocated; there were more than 200 people inside one container and not enough oxygen. The train was supposed to go to Macedonia, but for whatever reason the train did not continue the trip. At 11am we managed to call the police ourselves and they came to open the container. We were still in Idomeni; we had not moved at all. We were then detained at a Greek police station, but even this did not stop us. When we were released, we tried again but this time by foot. We walked to Macedonia, from there to Serbia and then to Hungary. I met a lot of thieves, a lot of Mafia and a lot of bad people. But the experience to nearly suffocate in the train, this near-death experience, it really shook me from within. I will never forget it.

The last year was a special period in the history of migration. How was the last year for you “O.”?

O: The last year was definitely a special year for migration, especially because the humanitarian corridor was opened. Everyone knows it was heavily monitored and controlled by the authorities; nevertheless it was a safe route for many people. During this period, the corridor created a space for hundreds of thousands of people from

different backgrounds, cultures and religions to interact with each other, help each other and get to know each other. Some had never helped anyone before and some were never engaged in politics; but when they witnessed the migration situation, they got involved and offered assistance.

The idea came up to create a multilingual online platform for a “collective memory on migrants’ struggles”. What do you think about this proposal?

O: I think the experiences from 2015, but also from before and afterwards, should be communicated and publicised more in order to show what was good and what was bad. I believe that a multilingual platform will help us share and better understand our happiness and our sorrows. Through such a space, a lot of people could realize that we are all humans and have the same pain and same joys. We could emphasize that everyone deserves safety for themselves and their children. So I really hope that such a platform could become a sub-culture space of cooperation, and that it can, in the future, allow activists to connect with refugees as well as enable refugee activists, like K., to connect amongst each other.

What are your main demands? What are your hopes for the future?

K: First of all, the war in Syria must stop. Secondly, we need a humanitarian corridor, a safe route. Turkey is not the solution. Turkey was and is exploiting the crisis in Syria; they are trying to get more money and using Syrian refugees to negotiate with Europe. They are not helping those in need as they are supposed to. Currently Greece is also using the refugees to strengthen their own negotiation position, with more than 40.000 people stuck there without a safe possibility to reach their family and loved ones in other European countries. No one would accept to live in the conditions we have seen in Greece in the camps, no one can survive there for long. What I really hope for is for the international community to take a closer look at Macedonia, Serbia and Hungary, especially at human right violations and the inhumane treatment of refugees. What I hope from the people of those countries is that they understand that we are born the same. We come from war and terror to face a different kind of terror by ultra-nationalists and mafia-gangs. They take our money – of course most of it is borrowed – and steal our mobiles and small belongings. Fascism is on the rise. We should expose it and put pressure to change the status quo. Syrians don’t want war. We left our homes because we are looking for peace.

In regards to my future in Germany, I am now learning German; and like any other newcomer I am still not so sure about my plans, but what I should do is a “Ausbildung”. I am lucky, because I am with nice people, activists like you, where I am a friend not a refugee.

O: I believe in open borders and safe routes for all people who are in need. When the Iraq War and Lebanon War broke out, many young people in Syria volunteered to help refugees. Now we are asking and hoping for people to help us. At the same time countries should stop politicising and playing unethical games with people’s lives and suffering. That is exactly what Turkey and many European countries are doing: they are politicizing the refugee crisis and not providing the people with their basic needs, while fuelling nationalism. This is the reason that so many people in Europe are now voting for the extreme right. We should be learning from the civil wars in Lebanon and Afghanistan, even from WW2. It is time for us to realise that nationalism leads to armed conflict, which leaves people suffering. The experience of the Balkan Route proved that when people join hands they can create a strong connection and a common understanding that in turn will allow them to break through all boundaries. It is also evidence that friendships are possible beyond nationalities. By working together we can overcome what separates us. My wish for the future is that we can all live in peace. We can always agree to disagree.

K. (22) comes from Syria and now lives in Germany. In the summer of 2015 he created a Facebook group with a handful of Syrian refugees. They assist refugees crossing the Mediterranean by boat, providing them with useful information before they depart and staying in contact with them through Whatsapp groups during the entire trip until they arrive safely. If necessary they provide instructions on how to restart an engine in case it stops or overheats, help alert coast guards and pressure responsible authorities to accelerate the rescue.

O. (29) also comes from Syria and lives in Switzerland now. He has been active in the Alarm Phone since autumn 2015 (<http://alarmphone.org/>). Watch The Med Alarm Phone was established in October 2014 by activists and civil society actors in Europe and Northern Africa. The project set up a self-organized hotline for refugees in distress in the Mediterranean Sea. The Alarm Phone documents and mobilises in real-time. This allows the activists to exert pressure to rescue as well as bring attention to and oppose push-backs and other forms of human rights violations at sea.

Η Βαλκανική Οδός μια αναδρομή στους μεταναστευτικούς

Κατά το πρώτο εξάμηνο του 2015, η κίνηση των μεταναστευτ(ρι)ών άνοιξε νέα περάσματα στα σύνορα της Ευρώπης, από τις ακτές της Τουρκίας και τα ελληνικά νήσια, μέσω των Βαλκανίων, προς τη Βόρεια Ευρώπη. Η μετανάστευση μέσω των Βαλκανίων δεν είναι ένα νέο φαινόμενο: όσοι/ες τους αρνούνταν τη νόμιμη διέλευση των συνόρων έχουν εδώ και χρόνια φτιάξει τα δικά τους περάσματα μέσα από την περιοχή. Τον Οκτώβριο του 2015 δημιουργήθηκε ο λεγόμενος «ανθρωπιστικός διάδρομος» (ως απάντηση στις νέες διαδρομές που είχε δημιουργήσει η αυτόνομη κίνηση των μεταναστ(ρι)ών, σε συνδυασμό με τις μέχρι τότε αντιδράσεις των κυβερνήσεων) και άρχισε η διοχέτευση των πρόσφυγων σε μια κρατικά ελεγχόμενη βαλκανική διαδρομή. Ο παράδοξος αυτός «ανθρωπιστικός διάδρομος» ήταν αφενός ένα προσωρινό πέρασμα ελεύθερης κυκλοφορίας, ωστόσο οδηγούσε σε ένα ολοένα μεγαλύτερο έλεγχο από την αστυνομία και το κράτος. Μετά από ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα σχετικά ελεύθερης διέλευσης, ο βαλκανικός διάδρομος άρχισε σταδιακά να κλείνει για ανθρώπους όλο και περισσότερων εθνικοτήτων. Τελικά, στις 8 Μαρτίου 2016, κρατικοί αξιωματούχοι από χώρες κατά μήκος της διαδρομής ανακοίνωσαν το πλήρες κλείσιμο του βαλκανικού διαδρόμου, πράγμα που σήμαινε ότι στο εξής μόνο άνθρωποι με έγκυρες βίζες θα μπορούσαν να περάσουν τα σύνορα. Στις επόμενες εβδομάδες και μήνες, η Ειδομένη έγινε ένα πολύ ορατό και δημοφιλές στα media σύμβολο των απάνθρωπων συνεπειών του ευρωπαϊκού συνοριακού καθεστώτος. Μετά από πολλές εικασίες σχετικά με το πόσο καιρό θα παρέμενε ανεκτή η ύπαρξη του καταυλισμού, στις 24 Μαΐου 2016, όσοι παρέμεναν στην Ειδομένη εκδιώχθηκαν από μεγάλο αριθμό αστυνομικών δυνάμεων. Σε αυτό το άρθρο, θα ανατρέξουμε σε μερικά από τα βασικά γεγονότα των τελευταίων μηνών και θα διατυπώσουμε κάποιες παρατηρήσεις σχετικά με τη σημερινή κατάσταση.

Ο πρώτος μεγάλος περιορισμός της ελευθερίας μετακίνησης στο βαλκανικό πέρασμα ήταν το κλείσιμο των συνόρων Σερβίας-Ουγγαρίας τον Σεπτέμβριο του 2015. Οι διαμαρτυρίες ενάντια στο κλείσιμο απαντήθηκαν με άγρια καταστολή και κρατική βία. Η απόφαση για την επαναφορά των ελέγχων στα σύνορα ανάγκασε τους πρόσφυγες που ανέβαιναν από τη Σερβία να στρίψουν δυτικά, γεγονός που προκάλεσε μια τεχνητή ανθρωπιστική κρίση στα σύνορα Σερβίας-Κροατίας. Οι κροατικές αρχές δεν αντέδρασαν άμεσα, έτσι τις πρώτες ημέρες, οι πρόσφυγες διέσχισαν τα σύνορα με τα πόδια, χωρίς επαρκή υποδομή που να καλύπτει τις βασικές ανάγκες σε καμία πλευρά των συνόρων. Έπρεπε να περπατούν 20 χιλιόμετρα στην παγωμένη βροχή, μέσα από γεμάτα λάσπη χωράφια με μία μόνο επιλογή ως καταφύγιο, το διοικούμενο από την αστυνομία στρατόπεδο του Ορατονας, όπου ελέγχονταν και τους δίνονταν κάποια χαρτιά που τους επέτρεπαν να συνεχίσουν τη διαδρομή τους. Το κλείσιμο των συνόρων και οι μέθοδοι που εφαρμόζονταν για τον έλεγχο χιλιάδων ανθρώπων που περίμεναν για ώρες στα σύνορα δημιούργησαν μια απελπιστική κατάσταση στο συνοριακό πέρασμα Bapska-Berkasovo στα σερβο-κροατικά σύνορα. Ο έλεγχος και οι περιορισμοί στην κυκλοφορία των ανθρώπων προκάλεσαν (από πολιτική επιλογή) μια ανθρωπιστική καταστροφή. Παρ' όλα αυτά, η συνεχιζόμενη δύναμη της μετακίνησης των προσφύγων δημιούργησε ένα άλλο πέρασμα στα ευρωπαϊκά σύνορα: τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 2015 χιλιάδες πρόσφυγες κατάφεραν να φτάσουν με τρένα στους προορισμούς που επιθυμούσαν μέσω της

Κροατίας και της Σλοβενίας, παρά το ολοένα αυστηρότερο σύστημα ελέγχου.

Στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα άρχισαν να λαμβάνονται όλο και περισσότερες πολιτικές αποφάσεις περιορισμού της κίνησης μέσω της βαλκανικής οδού. Στις 18 Νοεμβρίου 2015, η Σλοβενία έκλεισε τα σύνορά της στους πρόσφυγες που δεν μπόρεσαν να αποδείξουν ότι προέρχονταν από τη Συρία, το Αφγανιστάν ή το Ιράκ. Αυτό δημιούργησε ένα φαινόμενο ντόμινο στην Κροατία, τη Σερβία και τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, με κάθε κράτος να ξεκινά την εφαρμογή διαχωρισμών. Από την ημερομηνία εκείνη κι έπειτα, μόνο όσοι και όσες διέθεταν ελληνικά έγγραφα στα οποία αναφερόταν ως χώρα προέλευσής τους η Συρία, το Αφγανιστάν ή το Ιράκ είχαν επισήμως τη δυνατότητα να περάσουν τα σύνορα στην Ειδομένη, το σημείο δηλαδή εισόδου στον διάδρομο. Η απόφαση για εν μέρει κλείσιμο των συνόρων δημιούργησε μία ακόμα κρίση, η οποία ήταν επίσης αποτέλεσμα πολιτικής επιλογής. Πολλοί από εκείνους που δεν τους επιτρεπόταν να περάσουν παρέμεναν στην Ειδομένη δίχως καταφύγιο, χωρίς καμία προστασία από τη βροχή και το κρύο και με ανεπαρκή πρόσβαση σε τρόφιμα. Για αρκετές συνεχόμενες ημέρες υπήρχαν διαμαρ-

τυρίες και διαδηλώσεις, μια ομάδα προσφύγων έραψαν τα χείλη τους και ξεκίνησαν απεργία πείνας, ωστόσο η μόνη αλλαγή ήταν η αύξηση της στρατιωτικοποίησης των συνόρων. Στα σύνορα αναπτύχθηκαν στρατιωτικές δυνάμεις της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και μονάδες της ελληνικής αστυνομίας, τοποθετήθηκε αγκαθωτό συρματοπλέγμα και η Frontex μετέφερε στην Ειδομένη επιχειρησιακές μονάδες. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ξέσπασε η βία εκείνη η οποία συνοδεύει τη στρατιωτικοποίηση των συνόρων: επανειλημμένα ρίχτηκαν δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες σε ομάδες προσφύγων που προσπαθούσαν να περάσουν τα σύνορα. Την Τετάρτη 9 Δεκεμβρίου 2015 στάλθηκαν στη Ειδομένη 400 αστυνομικοί των ΜΑΤ. Η αστυνομία περικύκλωσε το στρατόπεδο και άρχισε να βγάζει τους ανθρώπους από τις σκηνές τους και να τους φορτώνει σε λεωφορεία με προορισμό την Αθήνα, 6-7 ώρες από τα σύνορα. Γύρω στους 300 μετανάστ(ρι)ες αρνήθηκαν να μπουνη στα λεωφορεία, υπήρξαν διαμαρτυρίες και αρκετές συλλήψεις, ενώ η αστυνομία απαγόρευσε την πρόσβαση στον καταυλισμό σε ανεξάρτητους παρατηρητές αλλά και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Η ελληνική αστυνομία έσκιζε τις σκηνές τραβώντας έξω τους μετανάστες. Ότι απέμεινε μετά το τέλος της επιχείρησης ήταν μια εικόνα καταστροφής.

Για μερικές εβδομάδες μετά το μερικό κλείσιμο του διαδρόμου, ένας σταθερός αριθμός ανθρώπων εξακολουθούσε να περνάει νόμιμα μέσω της Ειδομένης. Ωστόσο, στα μέσα

Φεβρουαρίου ξεκίνησε η εφαρμογή για τους υπηκόους Συρίας, Ιράκ και Αφγανιστάν (SIA) μιας πολιτικής αντίστοιχης με ό,τι είχε εφαρμοστεί στα τέλη Νοεμβρίου για όσους και όσες προέρχονταν από τις υπόλοιπες χώρες. Αρχικά εκδιώχθηκαν από τον ελεγχόμενο πλέον από την αστυνομία καταυλισμό της Ειδομένης οι υπήκοοι Αφγανιστάν, αφού πλέον δεν τους επιτρεπόταν η είσοδος στο διάδρομο. Τα μέτρα ελέγχου άρχισαν να γίνονται όλο και πιο σκληρά. Σύροι και Ιρακινοί επιτρεπόταν ακόμα να περάσουν, αλλά σε πολύ μειωμένους αριθμούς, προκαλώντας έτσι τη δημιουργία στην Ειδομένη ενός νέου αυτοσχέδιου καταυλισμού όπου πολλές εκατοντάδες περιμέναν τη σειρά τους. Στην αρχή ο καταυλισμός όσων «περιμέναν στην ουρά» χαρακτηριζόταν από μια παράταση της ελπίδας. Όσο περνούσαν ακόμα κάποιοι τα σύνορα η ελπίδα παρατεινόταν, ακόμα κι αν όσοι περνούσαν δεν υπερβαίνουν τους 20 την ημέρα. Οι άσχημες συνθήκες που επικρατούσαν στην Ειδομένη γίνονταν ανεκτές στο μέτρο που βίωνονταν ως το αναγκαίο τίμημα για το πέρασμα της πύλης προς τη Γερμανία. Η διέλευση ενός μειωμένου αριθμού ατόμων κράτησε για δύο εβδομάδες μέχρι που, στις 8 Μαρτίου 2016, οι κυβερνήσεις των χωρών του βαλκανικού περάσματος ανακοίνωσαν την επαναφορά της εφαρμογής

της συνθήκης Σένγκεν και το διά παντός κλείσιμο του λεγόμενου ανθρωπιστικού διαδρόμου.

Το τελικό κλείσιμο της βαλκανικής οδού στα σύνορα της Ελλάδας με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας δημιούργησε μια ακόμα ανθρωπιστική κρίση, καθιστώντας την Ειδομένη σύμβολο των απάνθρωπων συνεπειών της συνοριακής πολιτικής της ΕΕ. Χιλιάδες είχαν αποκλειστεί στην Ειδομένη, εκτεθειμένοι –και πάλι– στις καιρικές συνθήκες και με ανεπαρκή πρόσβαση σε βασικά αγαθά. Αρνούσαν όμως να παραιτηθούν και να φύγουν από την Ειδομένη. Στις 14 Μαρτίου συγκεντρώθηκε ένας μεγάλο πλήθος που άρχισε να περπατά προς τη Δημ. της Μακεδονίας, διασχίζοντας αρχικά ένα ποτάμι και τελικά ίδια τα σύνορα. Ωστόσο, αυτό που ξεκίνησε ως μια δεύτερη «Πορεία της Ελπίδας» σύντομα μετατράπηκε σε άλλη μια επίδειξη κατασταλτικών πολιτικών ελέγχου. Στο έδαφος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, οι πρόσφυγες απομακρύνθηκαν βίαια από δημοσιογράφους και ανεξάρτητους παρατηρητές. Γύρω στους 2.000 πρόσφυγες που είχαν περάσει τελικά τα σύνορα απωθήθηκαν βίαια πίσω στην Ελλάδα μέσα από τρύπες στο φράχτη, χωρισμένοι σε μικρές ομάδες, χωρίς να ληφθούν υπόψη οι ατομικές τους περιπτώσεις ή το δικαίωμά τους να αιτηθούν διεθνούς προστασίας.

Το push-back (επαναπροώθηση) του Μαρτίου ήταν, και παραμένει ως τώρα, το μεγαλύτερο και αυτό που μονοπώλησε τα media. Αλλά αποτελεί μέρος μιας συστηματικής

αγώνες και την κρατική καταστολή

πολιτικής push-back: πολλοί πρόσφυγες προσπαθούν να περάσουν κάθε βράδυ και πολλοί επαναπροωθούνται βίαια. Με το κλείσιμο των συνόρων, αυξήθηκε κατακόρυφα η διακίνηση όπως και οι τιμές, καταδεικνύοντας την υποκρισία της ρητορικής των ηγετών της ΕΕ ενάντια στους διακινητές. Πολλοί από όσους εγκλωβίστηκαν στην Ελλάδα έχουν δικαίωμα να υποβάλουν αίτηση για οικογενειακή επανένωση και όλοι έχουν το δικαίωμα να υποβάλουν αίτηση για άσυλο. Ωστόσο, τα βασικά αυτά δικαιώματά τους καταστρατηγούνται.

Οι ελληνικές αρχές, προκειμένου να αποσπάσουν την προσοχή από την κατάσταση στην Ειδομένη, προσπαθούσαν να πείσουν τους πρόσφυγες να φύγουν και να εγκατασταθούν σε καταυλισμούς οργανωμένους από την κυβέρνηση και υπό τον έλεγχο του στρατού. Ωστόσο, σε αντίθεση με την επίσημη ρητορική που παρουσίαζε τα κέντρα αυτά

ως μια λύση καλύτερη από την Ειδομένη, οι συνθήκες που επικρατούν είναι ταπεινωτικές και απαράδεκτες. Πολλοί πρόσφυγες αρνούνταν να ανεβούν στα λεωφορεία προς τα οργανωμένα κέντρα κι έμεναν στην Ειδομένη παλεύοντας με αυτοοργάνωση για την καθημερινή επιβίωση, προσπαθούσαν να διασχίσουν τα σύνορα και πραγματοποιούσαν διαρκώς διαμαρτυρίες. Στα τέλη Μαΐου, οι πρόσφυγες εκδιώχθηκαν για δεύτερη φορά από την Ειδομένη. Έπειτα από αλληπαλλήλους περιορισμούς στη διανομή τροφίμων και διακοπές στην παροχή ηλεκτρικού ρεύματος, στην περιοχή αναπτύχθηκαν αστυνομικές δυνάμεις που εμπόδιζαν την είσοδο σε ανεξάρτητους παρατηρητές. Οι επίσημες ανακοινώσεις επέμεναν ότι η επιχείρηση διεξήχθη χωρίς βία. Αλλά πόσο εθελοντική μπορεί να θεωρηθεί η αποχώρηση όταν δεν υπήρχε άλλη επιλογή αλλά μόνο ισχυρή παρουσία των ΜΑΤ; Η Ειδομένη ήταν ένα κομβικό σημείο ακριβώς πάνω

σύνορα. Η απομάκρυνση από αυτό το σημείο πίεσης καθιστά πιο δύσκολη μια αυτοοργανωμένη παρουσία κοντά στα σύνορα, ενώ ταυτόχρονα αποσπά την προσοχή του κοινού από την απαράδεκτη κατάσταση που προκλήθηκε από το κλείσιμο των συνόρων.

Ο βαλκανικός διάδρομος –με όλους τους περιορισμούς του– παραμένει ένα ιστορικό γεγονός το οποίο προκλήθηκε από την μετακίνηση των ανθρώπων και επέτρεψε σε χιλιάδες να φτάσουν στο κέντρο της Ευρώπης με σχετικά γρήγορο και ασφαλή τρόπο. Αν και το πέρασμα έχει πλέον κλείσει, οι αγώνες για την ελεύθερη μετακίνηση συνεχίζονται. Η Βαλκανική Οδός δεν έχει τελειώσει, αλλά όσοι ταξιδεύουν είναι πια αόρατοι και, κατά συνέπεια, ριψοκινδυνεύουν πολύ περισσότερο.

MOVINGEUROPE Ιούνης 2016

Reflections on Solidarity and Paternalism

Migrant struggles, projects, movements and squats are more or less related to European, white people who claim to be in solidarity. Unfortunately solidarity is often understood to be a one-way road: Donations, Protection, and Actions. This mostly leads to problems: people stop being in solidarity, the social reality of separation and discrimination are continued.

Solidarity needs to be more than that: Solidarity means that you have to get close to people, to know what people want and to act based on that. Individual relationships are something like the base to understand each other and to take each other seriously. Solidarity tends to give the direction for struggles without involving migrants and without putting an effort to do so. This creates unequal levels between the people: on one side there's the

people who have no other choice than to struggle while on the other side there's the people who have a choice.

In this case relationships are established on the base of dependencies and lead to problems and transform solidarity into paternalistic charity.

Even though there are differences between the people because of the structural circumstances, it needs to be worked on limiting them to a minimum, because otherwise self-organization is only an unreachable goal.

But Solidarity can achieve a lot. A group can never reach their goal alone without having a community by their side supporting them. But it has to be clear whose fight it is and what is at stake for whom: Some will lose everything if they lose the struggle. Migrants are faced with the reality of racism and the European despotic de-

portation system, while Europeans in general are not. So solidarity has to be on the side of migrants, understanding, taking the people seriously and not underestimate the power of the autonomy of migrants. Europeans need to step back from the way they do things usually and themselves learn from migrants. Things are not always going the way Europeans are used to. It is necessary for Migrants to speak up and necessary for solidarity to listen carefully. The power of migrant struggles can express itself in a diversity of actions. Local knowledge of political and legal conditions combined with the experience and knowledge of migrants can be much more powerful and much more effective in short and long-term struggles. Let's use solidarity as a weapon.

Robin & Aischa

Για την αλληλεγγύη και τον πατερναλισμό

Αγώνες μεταναστών, κινηματικά εγχειρήματα και καταλήψεις σχετίζονται λίγο-πολύ με λευκούς Ευρωπαίους αλληλέγγυους. Δυστυχώς η αλληλεγγύη νοείται συνήθως ως δρόμος μονής κατεύθυνσης: Εισφορές, προστασία, δράσεις. Αυτό συνήθως δημιουργεί ζητήματα όταν οι άνθρωποι απλά παύουν να είναι αλληλέγγυοι ενώ η κοινωνική πραγματικότητα των διαχωρισμών και των διακρίσεων συνεχίζεται.

Η αλληλεγγύη ωστόσο οφείλει να είναι κάτι παραπάνω. Σημαίνει ότι πρέπει να έρθεις κοντά με τους ανθρώπους στους οποίους δηλώνεις αλληλέγγυος-α, να γνωρίζεις τι επιδιώκουν και να δρας αναλόγως. Η βάση της αλληλοκατανόησης δεν είναι άλλη από τις προσωπικές σχέσης. Μόνο σε μία προσωπική σχέση μπορεί να πάρει σοβαρά ο ένας τον άλλον.

Συχνά η αλληλεγγύη αφορά σε αγώνες που δεν εμπλέκουν τους μετανάστες και ούτε καν επιχειρεί κάτι τέτοιο. Αυτό δημιουργεί επίπεδα ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων: Από τη μια εκείνες και εκείνοι που δεν έχουν άλλη

επιλογή από το να αγωνιστούν και από την άλλη εκείνες κι εκείνοι που έχουν την επιλογή. Δημιουργούνται έτσι σχέσεις εξάρτησης που οδηγούν σε προβλήματα και μετατρέπουν την αλληλεγγύη σε πατερναλισμό και φιλανθρωπία. Παρόλο που υπάρχουν διαφορές μεταξύ των ανθρώπων λόγω των δομικών συνθηκών, θα πρέπει αυτές τις διαφορές διαρκώς να προσπαθούμε να τις περιορίζουμε και να τις ελαχιστοποιούμε, αλλιώς η αυτοοργάνωση θα είναι πάντα άπιαστο όνειρο

Η αλληλεγγύη ωστόσο μπορεί να καταφέρει πολλά αν θέλει. Ποτέ μια ομάδα δεν θα επιτύχει τους στόχους της χωρίς μια κοινότητα να τη στηρίζει, αρκεί να είναι ξεκάθαρο ποιοι είναι οι αγώνες και ποιον αφορούν τα σημαντικότερα διακυβεύματα: Κάποιοι, αν χάσουν έναν αγώνα, χάνουν τα πάντα. Οι μετανάστες είναι αυτοί που έχουν να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα του ρατσισμού και το δεσποτικό ευρωπαϊκό σύστημα των απελάσεων. Οι Ευρωπαίοι κατά κανόνα όχι.

Η αλληλεγγύη οφείλει λοιπόν να είναι στο πλευρό των μεταναστών-στριών, να τους-τις κατανοεί, να τους-τις παίρνει στα σοβαρά και να μην υποτιμά τη δύναμη και την αυτονομία τους. Οι Ευρωπαίοι καλό είναι να αναθεωρήσουν τους τρόπους με τους οποίους συχνά κινούνται και να μάθουν από τους μετανάστες και τις μετανάστριες. Δεν είναι πάντα σωστά αυτά που θεωρούν σωστά οι Ευρωπαίοι. Καλό είναι οι μετανάστριες και οι μετανάστες να διεκδικούν ηχηρά και οι αλληλέγγυοι να ακούν προσεκτικά. Η δύναμη των μεταναστών μπορεί να εκφραστεί σε ποικίλες δράσεις. Οι κατά τόπους εμπειρίες, οι κατά τόπους πολιτικές και νομικές συνθήκες σε συνδυασμό με την εμπειρία και τη γνώση των μεταναστριών και των μεταναστών μπορούν να δυναμώσουν ακόμη περισσότερο τους βραχυπρόθεσμους και τους μακροπρόθεσμους αγώνες μας. Ας χρησιμοποιήσουμε λοιπόν την αλληλεγγύη ως αυτό που είναι: Ένα ισχυρό όπλο ενάντια στην κυριαρχία.

Robin & Aischa

Παρασκευή 15 Ιούλη
Friday July 15

αφίξεις συμμετεχόντων
/ arrivals

18:00
πρώτη γενική συνέλευση
/ first plenary

21:00
προβολή / documentary
“People without faces”

συναυλία υποδοχής /
welcome concert
Unshaped Ahead
(loops & violin-based
storytelling)

Lostre
(ska punk)

Electro Vampires
(atmospheric
goth & glamor rock)

Τούρι Μπέρι
(jazz punk)

Guts Pie Earshot
(deep cello trip hop)

Σάββατο 16 Ιούλη
Saturday July 16

11:00
Χώρος Γυναικών*
(Διεθνείς ομάδες γυναικών και γυναίκες από τα κέντρα μετεγκατάστασης)/
Women*Space (International women*groups and women* from the relocation centers)

11:00
Balkan route
Networking Meeting

11.00 - 13.00
Opening Plenary -
Welcome, Introduction,
Inputs, first Discussion

15.30 - 17.30
Ongoing daily struggles
and transnational perspectives on the Balkan route

19.00 - 21.00
Solidarity and support:
Self-organisation, mixed
organisation, volunteers,
transnationalisation

21:00
Disruptive Film Festival
(S. Millner & E. Larsen, N.Y.,
USA)

Θεατρική παράσταση /
Theater Performance
“Το Σπίρτο” (Αθήνα):
Κοριολάνος / Coriolanus,
William Shakespeare

During the day:
Live mural painting
by NoBorder GraffitiCrew

Κυριακή 17 Ιούλη
Sunday July 17

9.30
μηχανοκίνητη πορεία
στα κέντρα «φιλοξενίας»
-εκτόπισης γύρω από τη
Θεσσαλονίκη / caravan
to the “relocation centers”
around Thessaloniki
(αναχώρηση από τον χώρο
του camp / departure from
NoBorder Camp)

13:00
Ομιλίες μεταναστ(ρι)ών
από τα κέντρα
«φιλοξενίας»-εκτόπισης
Migrants from the re-
location centers address
the NoBorder Camp
in an open meeting

16:00
Balkan route
Networking Meeting

16.00 to 18.00
Common social struggles,
sensitivity versus
criminalisation

19.00 - 21.00
Final plenary: Brief conclusions
from the workshops,
Discussion on Perspectives

18:00 Presentation
“Migrants & workers’
struggles: the occupied
factory VIOME”.

21:30
Short Film Festival
Clips and Videos from
the external borders and
from the Balkan Route
Film projection:
“Detention Without
Walls” (B. Holtom,
“We Will Rise” – UK)

حرية التنقل للجميع

FREEDOM
OF MOVEMENT

آزادي گذر از مرزها

Δευτέρα 18 Ιούλη
Monday July 18

9.30
μηχανοκίνητη πορεία
στα κέντρα «φιλοξενίας»
-εκτόπισης γύρω από τη
Θεσσαλονίκη / caravan
to the “relocation centers”
around Thessaloniki

15.00-19.00

Workshops

Four parallel sessions

A1. State and Hyperstate
governmental policies for
moving populations (Room 1)

B. Strategies and practices
for survival, solidarity and
fighting for freedom (Room 2)

C1. Solidarity, networking,
communication, mutual aid
and commoning of the moving
populations (Room 3)

D. Sensing the Borders: affective
migrant subjectivities and
strategies of (self) representation
(Room 4)

Inputs from: Alarm Phone,
Antithesis, Antiauthoritarian
Movement (AK), Anti-racist
Front (Slovenija), Clandestina,
Fabrika Yfanet squat,
Hackborders project, Migrant
Solidarity Network (Ankara),
Pinknoise (Netherlands),
Silent University Athens etc.

20:00 Plenary
«European-Mediterranean
networking»

22:00
Disruptive film festival
Short festival of Albanian-
speaking movies:
a) Kukumi (Isa Qosja, 2005)

Τρίτη 19 Ιούλη
Tuesday July 19

9.30
μηχανοκίνητη πορεία
στα κέντρα «φιλοξενίας»
-εκτόπισης γύρω από τη
Θεσσαλονίκη / caravan
to the “relocation centers”
around Thessaloniki

15.00-19.00

Workshops

Three parallel sessions

A2. State and Hyperstate
governmental policies for
moving populations (Room 1)

E. Gender aspects of immigration -
Age aspects of immigration
(Room 2)

C2. Solidarity, networking,
communication, mutual aid
and commoning of the moving
populations (Room 3)

Inputs from: Atelier Without
Borders (Istanbul),
“Babylonia”journal, Collective
for Social Anarchism Black &
Red, Fabrika Yfanet squat,
Freedom Coop, International
Women Space,
MovingEurope, No Borders
Morocco, NoBorder Tunisia,
WatchTheMed Alarm Phone

20:00 Plenary
«Migrants’
self-organizing»

22:00
Disruptive film festival
Short festival of Albanian-
speaking movies:
b) Time of the Comet
(Fatmir Koçi, 2008)
c) Tirana Year Zero
(Fatmir Koçi, 2001)

Τετάρτη 20 Ιούλη
Wednesday July 20

9.30

Πορεία στα κέντρα κράτησης στο Παρανέστι και την Ξάνθη

Protests at the detention centers at Paranesti (Drama) and Xanthi

(αναχώρηση από τον χώρο του camp / departure from NoBorder Camp)

21:00

“They have the windows we have the wind”

Δύο μονόπρακτα, απαγγελία αραβικής ποίησης, κουρδικά τραγούδια / Two one-act plays, Arab poetry recitation, Kurdish songs

Επιμέλεια Δημήτρης Samir, σκηνοθέτης (Συρία-Ελλάδα) / A compilation by Dimitris Samir, playwright (Syria-Greece)

Θεατρική παράσταση / theater performance
Rhiad (Τυννησία/Tunisia):

Huuriya σημαίνει Ελευθερία
Huuriya Means Freedom

συναυλία / concert

Baris Bal Trio
Istanbul/Thessaloniki (traditional oriental & Ottoman court music)

Interrail
(ethnic & Balkan tunes)

Πέμπτη 21 Ιούλη
Thursday July 21

9.30

μηχανοκίνητη πορεία στα κέντρα «φιλοξενίας» -εκτόπισης γύρω από τη Θεσσαλονίκη / caravan to the “relocation centers” around Thessaloniki (αναχώρηση από τον χώρο του camp / departure from NoBorder Camp)

18:00

διαδήλωση “Migrants’ Pride” στο κέντρο της Θεσσαλονίκης
“Migrants’ Pride” demonstration in the center of Thessaloniki

21:00

συναυλία / concert

Λ.Ο.Σ. Δυσλειτουργικές Αφηγήσεις / Dysfunctional narrations (rap)

Καταχνιά / Katachnia (deep art crust)

BMW Rockers 57 (speed 'n' roll)

Παρασκευή 22 Ιούλη
Friday July 22

9.00-12.00

Workshops

Two parallel sessions

F. Three hour training in direct action skills (concert site)

G1. Connection between the struggles of the locals and the immigrants (Room 3)

12:00-15:00

Open meeting / plenary on the struggle against goldmines in Halkidiki

15.00-19.00

Workshops

Three parallel sessions

G2. Connection between the struggles of the locals and the immigrants (Room 1)

H. Living together and struggling together (Room 2)

I. Solidarity structures, squats-social struggle centers (Room 3)

Inputs from: Black & Red, BeyondEurope, Calais Migrant Solidarity, Istanbul Syrian cultural association, Istanbul migrant solidarity kitchen, Kapilar community center (Izmir), Meltingpot (Italy), No Borders Italy, PrekärLab (Frankfurt), Housing squats for migrants from Athens, Thessaloniki, Milano, Frankfurt

20:00 Plenary «Networking of self-organized structures»

23:00 Disruptive film festival Short Iranian film festival

Σάββατο 23 Ιούλη
Saturday July 23

9.30

Πορεία στον φράχτη του Έβρου

Protest at the Greek/Turkish border at the Evros fence

(αναχώρηση από τον χώρο του camp / departure from NoBorder Camp)

21:00

Disruptive film festival

Short Iranian film festival:

Morteza Jafari (σκηνοθέτης / director)

a) *Dreaming of Life, 2016*

b) *Dreaming of Democracy, 2013*

23:00

Farewell party

Κυριακή 24 Ιούλη
Sunday July 24

12.00

Συμπεράσματα των workshops / Γενική συνέλευση

Conclusions of the workshops / Plenary

GENERAL INFO

NoBorder Camp venue: Aristotle University campus

People can start camping from Thursday, July 14

Facilities:

- showers
- portable toilets
- breakfast & dinner by collective NoBorder Kitchen
- kitchens by groups of migrants
- kindergarten
- infopoint
- NoBorder Radio
- Legal Team

Workshops structure:

Workshops are organized in parallel sessions. Each session consists of 4 (or 3) related presentations. The full program of the workshops and abstracts of the presentations on the NoBorder site:

<http://noborder2016.com/>

Contact NoBorder 2016:
contact@noborder2016.com

The Balkan corridor

a retrospective on migration struggles and state repression

During the first half of 2015, migratory movements opened new ways across the borders of Europe, from the Turkish coasts and Greek islands over the Balkans to Northern Europe. Migration through the Balkans is not a new phenomenon; people denied access to legal routes across borders have long forged their own paths through the region. However, in October 2015 the so-called 'humanitarian corridor', which was formed in the interplay of the new paths created by autonomous movements and governmental responses, began channelling refugees on a state-controlled route across the Balkans. The paradoxical 'humanitarian corridor' developed into a temporary passageway of free movement on the one hand, but became heavily state and police controlled on the other. After a limited time of relatively free passage, the Balkan corridor became more and more restricted to a continuously reduced number of nationalities. Eventually, on 8 March, officials from the countries along the route announced the complete closure of the Balkan corridor, meaning that only those with valid visas could pass the borders. In the ensuing weeks and months, Idomeni became a very visible and media-tised symbol of the inhumane consequences of the European border regime. After much speculation about how long the camp would be tolerated, on 24 May, those who remained in Idomeni were evicted by mass police forces. In this article, we look back on some of the key events of the last few months and conclude with some remarks about the current situation.

The first major restriction of movement on the Balkan Route was the closure of the Serbian-Hungarian border in September 2015. Protests against the closure were answered with heavy state violence. The decision to reintroduce border controls forced refugees coming up from Serbia to swerve west, creating a politically manufactured humanitarian crisis at the Serbo-Croatian border. Croatian authorities reacted slowly, and for the first few days, refugees had to cross the border by foot, without adequate infrastructure to meet basic needs on either side of the border. They had to walk 20 kilometers in the freezing rain, through fields and mud having only one foreseeable option of shelter, the police-run camp of Opatovac, where they would be processed and given registration cards before being authorized to pursue their route. The border closure and the attempts to manage the groups waiting there for hours created a desperate situation at the Bapska-Berkasovo crossing at the Serbo-Croatian border. The control and restrictions imposed on the movement of people resulted in a politically induced humanitarian catastrophe. Nevertheless, the ongoing strength of the refugee movement forged another path across the borders of Europe: Between October and November 2015, thousands of refugees could travel to their desired destinations by train via Croatia and Slovenia, despite the increasingly stringent control system.

The months afterwards saw more political decisions to restrict movement along the Balkan Route. On the 18th of November 2015, Slovenia closed its borders for refugees who could not demonstrate that they were from Syria, Afghanistan or Iraq. This created a domino effect in Croatia, Serbia and Macedonia, with each state practicing some form of segregation. From then on, officially only people with Greek registration papers stating Syria, Afghanistan or Iraq as a country of origin were allowed to pass the Greek-Macedonian border in Idomeni, the entry point to the corridor. The decision to partially close the border created yet another politi-

called to pass had no shelter, no protection from the rain and cold, and insufficient access to food. The people who were prevented from crossing the border protested for several days, demanding the reopening of the border. While a group of refugees went on hunger strike and sewed their lips together, the militarisation of the border increased; Macedonian military units and Greek police officers were deployed at the border, a new barbed wire fence was constructed, and Frontex established an operational unit. The violence that goes hand in hand with border militarisation erupted several times: The border guards repeatedly shot teargas and rubber bullets at groups of refugees who were trying to pass the border without authorisation. On Wednesday 9 December, 400 Greek riot police officers were deployed to evict the people who were waiting in Idomeni. The police surrounded the camp and started pushing people out of their tents and into buses heading for Athens, 6 hours away from the border. Around 300 people refused to enter the buses, there were protests and several arrests, while media and independent observers were denied access to the camp. People's tents were cut open by police and those inside removed, leaving scenes of destruction.

For a few weeks after the partial closure of the corridor, a constant number of people were still allowed to pass through Idomeni. However, mid-February saw the beginning of a similar unfolding for Syrian, Iraqi and Afghani (SIA) nationals to what had happened at the end of November for the non-SIA nationals. Afghans were evicted from the camp in Idomeni and no longer let into the corridor, as control measures became harsher and harsher. Syrians and Iraqis could still pass, but in highly reduced numbers, forcing hundreds to set up camp at the border crossing in Idomeni and wait their turn. In reality, this 'waiting in line' functioned – at the beginning at least – as a token of hope. As long as some could still pass, even if only 20 a day, there was still hope. Enduring the dire conditions in Idomeni could be done, insofar as it was the price to pay to cross the gateway to Germany. The diminished number of people allowed through, lasted a couple of weeks until finally, on 8 March, officials of the Balkan Route states announced the reintroduction of Schengen and henceforth the closure of the humanitarian corridor.

The eventual closure of the Balkan Route at the Greek-Macedonian border created another humanitarian crisis, making Idomeni the symbol of the inhumane consequences of EU border policies. Thousands were stuck, again – exposed to the weather conditions and insufficient access to basic provisions. But people refused to give up and leave Idomeni. On 14 March, people gathered in Idomeni and started walking towards Macedonia, crossing a river, and eventually the border into Macedonia. However, what started as the second 'March of Hope' soon turned into another instance of restrictive policies of control and closure. In Macedonia, refugees were separated from journalists and independent observers. The circa 2000 refugees, who had entered Macedonia were pushed back to Greece through holes in the fence, group by group, without consideration of their individual circumstances or the possibility to ask for international protection.

The push-back in March was, and to this date remains, the largest and most mediatized one. But it is part of a systematic policy of push-backs: many refugees try every night and many are forced back. With the border closure, the people-smuggling business picked up again and smuggling prices rose, showing just how hypocritical the anti-smuggler rhetoric of EU leaders is. Many of the people stuck in Greece, would have the right to apply for family reunification under Dublin III and everyone would have the right to apply for asylum. However, access to these basic rights is currently denied.

To divert attention away from the situation in Idomeni, the authorities increasingly tried to convince refugees to move away from Idomeni and stay in government-organised and military-run camps instead. However, and contrary to the official rhetoric presenting these camps as a better alternative to Idomeni, the conditions in these camps are humiliating and unacceptable. Instead of agreeing to take the provided buses to the camps, many refugees stayed in Idomeni: self-organising daily survival, trying to cross to Macedonia and protesting repeatedly. In late May, the refugees in Idomeni were evicted for the second time. Police forces were deployed to the area and independent observers were prevented from entering, after several days of restricting food deliveries and electricity cuts. The official rhetoric emphasised that the operation was carried out without violence. But how voluntary could the departure of people have been when there was no other choice and a heavy presence of riot police? Idomeni was a focal point situated right on a border. The removal of the people from this pressure point, makes it more difficult to self-organise close to the border, while making it easier to divert public attention away from the unacceptable situation caused by border closures.

The corridor - with all its restrictions - remains a historical event initiated by the movement of people, which enabled thousands to reach central Europe in a relatively quick and safe manner. Although this passageway is now closed, the struggles of people in Greece and elsewhere for freedom of movement continue. The Balkan Route is not dead but those who travel are more invisibilised and consequently more endangered than before.

Εθνικότητά μου το χρώμα του ανέμου

Αποσπάσματα από θεατρικό έργο του Ρουμάνου σκηνοθέτη και ποιητή Ματέι Βίσνιεκ που παρουσιάστηκε στους δρόμους της Θεσσαλονίκης στις αρχές Ιουλίου στο πλαίσιο των δράσεων προπαγάνδισής του no border camp από την ομάδα *facta non verba*

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
Ποιος είναι εκεί; Στοπ! Μην κουνηθείς! Ένα βήμα να κάνεις, κινδυνεύεις να περάσεις παράνομα τα σύνορα. Κι ό,τι είναι παράνομο, μπορεί να στραφεί εναντίον σου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ
ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Μα θέλω να περάσω τα σύνορα. Έφυγα να γλυτώσω από τον πόλεμο. Έφυγα να γλυτώσω από τον θάνατο.
(...)

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Εθνικότης;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν έχω πια εθνικότητα. Εθνικότητά μου είναι αυτό το παιδί που κουβαλάω στην αγκαλιά μου. Εθνικότητά μου είναι ο ουρανός με τ' άστρα πάνω από το κεφάλι μου. Εθνικότητά μου είναι τα πουλιά που πετάνε πάνω από τα σύνορα.
(...)

ΦΡΟΥΡΟΣ

Βρίσκεσαι στα εδαφικά σύνορα των παγκόσμιων ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ένα βήμα να κάνεις, θα περάσεις παράνομα στο πεδίο των παγκόσμιων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παγκοσμίως αναγνωρισμένο και παγκοσμίως σεβαστό. (...) Όμως θα σε βοηθήσουμε να περάσεις νόμιμα στο πεδίο των απόλυτων ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της απόλυτης ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Αλλά πρέπει πρώτα να μας δείξεις τα χαρτιά σου. (...)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Δεν έχω διαβατήριο. Το μόνο μου διαβατήριο είναι το παιδί μου, που αρχίζει να κρύνει. (...) Οι νιφάδες του χιονιού για να φτάσουν στη γη δεν χρειάζονται διαβατήριο.

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Πάντως δεν μπορούμε να σε γράψουμε σαν νιφάδα χιονιού. (...) Για μας λοιπόν κάθε ον ισούται με ένα νόμιμο χαρτί.

Huuriya! σημαίνει Ελευθερία

Το *Huuriya!* αποτελεί την προσωπική μαρτυρία ενός βορειοαφρικανού που αναζητά την ελευθερία του κι έρχεται αντιμέτωπος με την πολιτική της Ευρώπης.
(Τετάρτη 20 Ιούλη, 22:00, Noborder Camp)

Ο νεαρός Σάμι ζει εγκλωβισμένος σε μια στατική κοινωνία στις όχθες της Βόρειας Αφρικής. Κάθε μέρα τα ίδια: Ίδια πρόσωπα, ίδιες εμπειρίες, ίδιοι καυγάδες, ίδιες ατέρμονες κι άσκοπες κουβέντες... Νιώθει πως η ζωή του δεν έχει νόημα.

Προσπαθεί να βγάλει βίζα για να πάει στην Ευρώπη. Δεν τα καταφέρνει κι αποφασίζει να ρισκάρει τη ζωή του περνώντας τη Μεσόγειο με βάρκα. Στην αντίπερα όχθη όμως, τον αντιμετωπίζουν ως κλέφτη, ψεύτη και παράνομο.

Στο συναρπαστικό θεατρικό του μονόπρακτο ο Ριάντ Μπεν Αμάρ, πολιτικοποιημένος μετανάστης από την Τυνησία, δείχνει τις καταστροφικές κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές επιπτώσεις που έχει η ευρωπαϊκή διαχείριση της μετανάστευσης στις βορειοαφρικανικές χώρες.

Αυτοί έχουν τα παράθυρα εμείς τον άνεμο

Δύο μονόπρακτα, απαγγελία αραβικής ποίησης, κουρδικά τραγούδια (Τετάρτη 20 Ιούλη, 21:00, Noborder Camp)

Η ποίηση και το θέατρο αποτελούν μια παγκόσμια γλώσσα, μια γέφυρα πολιτισμών, που δίνει φωνή στους λαούς, περνάει τα σύνορα κι ενώνει τους ανθρώπους σε έναν κόσμο ελεύθερο χωρίς τείχη και περιορισμούς.

Δημήτρης Σαμίρ, σκηνοθέτης

...αυτοί έχουν τα παράθυρα εμείς τον άνεμο, αυτοί έχουν τα καράβια εμείς τα κύματα...

Μαχμούτ Αλ Μαχούντ

Λίγο ακόμα ν' ακούσω τους φοίνικες να πίνουν τη βροχή ν' ακούσω τα χωριά ν' αναστενάζουν και τους μετανάστες να παλεύουν με τα κουπιά και τα πανιά και τις μπόρες του κόσμου και τις βροντές, ψελλίζοντας βροχή βροχή βροχή

Μπαντρ Σααέρ Α Σαγιάμπ

Το όνειρο της Ζωής

Στο πλαίσιο του *No Border* ο ιρανόσκηνοθέτης Μορτεζά Τζαφαρί θα προβάλλει δύο ντοκυμαντέρ με θέμα το ταξίδι και την εμπειρία του εγκλωβισμού στην παράνοια των συνόρων, καθώς και μυθοπλαστικές ταινίες ιρανών σκηνοθετών

ΜΟΡΤΕΖΑ ΤΖΑΦΑΡΙ, *Το όνειρο της Ζωής*, 2016

Το δράμα των προσφύγων δεν έχει αρχή, αλλά δυστυχώς ούτε και τέλος. Εδώ καταγράφεται ένα πολύ μικρό τμήμα του ταξιδιού τους. Ακολουθούμε τους πρόσφυγες από τα παράλια της Τουρκίας έως την «κάποια» εγκατάστασή τους στην Ελλάδα. Επιχειρήθηκε μια ιστορική καταγραφή της τρέχουσας κατάστασης, με τον κινηματογραφικό φακό να αποτελεί το πλέον σύγχρονο μέσο αυτού του δράματος. Αυτή η γενική καταγραφή αδυνατεί να καταγράψει μεμονωμένα το δράμα του κάθε ανθρώπου, αλλά υπάρχει η ελπίδα ότι θα αποτελέσει ένα αγκάθι στην αδιαφορία των ιθυνόντων.

ΜΟΡΤΕΖΑ ΤΖΑΦΑΡΙ, *Το όνειρο της δημοκρατίας*, 2013

Ένα απεγνωσμένο ταξίδι στην καρδιά της Θεσσαλονίκης. Επτά Ιρανοί, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, φεύγουν από την πατρίδα τους και ξεκινούν το ταξίδι της ζωής τους. Πιστεύουν ότι η Ευρώπη θα τους προσφέρει μια νέα ευκαιρία, ανθρωπίνια δικαιώματα και άλλες συνθήκες. Αναγκαστικός σταθμός η Ελλάδα. Εκεί συναντιούνται, συλλαμβάνονται και κρατούνται και συνειδητοποιούν ότι η δημοκρατία δεν είναι αυτό που νόμιζαν. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να αποδράσουν, βιώνοντας έντονα κάθε στιγμή, αφού προς το παρόν πατρίδα τους είναι η Θεσσαλονίκη. Γίνονται ένα με την πόλη και ζούνε στο πετσί τους την εμπειρία της λεγόμενης ελληνικής δημοκρατίας.

Ο καιρός του Κομήτη

Τίρανα Έτος Μηδέν, 2001, Σκηνοθεσία: Fatmir Koçi.

Μετά τα τραγικά γεγονότα του 1997, ο Νικ, ένας νέος 23 χρονών, ζει στα Τίρανα με τη μητέρα και τον πατέρα του. Τίμιος και ευγενικός, ο Νικ, αναζητά εργασία, αλλά αισθάνεται εγκλωβισμένος σε ένα κόσμο γεμάτο φόνους και χάος. Όλοι γύρω του μιλάνε μόνο για το πώς θα εγκαταλείψουν τη χώρα, το ίδιο και η Κλάρα, η αγαπημένη του, η οποία φεύγει για το Παρίσι. Ο θάνατος του πατέρα του προκαλεί πόνο: η Κλάρα γυρνάει πίσω να τον ψάξει, έτσι οι δυο τους συνειδητοποιούν ότι μόνο στον τόπο τους τούς επιτρέπεται να αγαπιούνται.

Κουκούμι 2005, Σκηνοθεσία: Isa Qosja

Μετά τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο, η σερβική διοίκηση εγκαταλείπει τη χώρα. Το ίδιο συμβαίνει και στο «τρελοκομείο» από το οποίο όλοι οι τρόφιμοι βγαίνουν στον έξω κόσμο, με ελπίδα και περιέργεια να απολαύσουν κι αυτοί με τη σειρά τους την «ελευθερία». Μετά από ένα ταξίδι στο κόσμο των «φυσιολογικών», συνειδητοποιούν ότι ο έξω κόσμος είναι τελικά το τρελοκομείο και το μόνο καταφύγιο ελευθερίας είναι το «τρελοκομείο».

Ο καιρός του Κομήτη, 2007, Σκηνοθεσία: Fatmir Koçi

Η ταινία βασίζεται στην ιστορικό μυθιστόρημα «Σκοτεινοί καιροί» του Ισμαήλ Κανταρέ. Τα γεγονότα διαδραματίζονται στην Αλβανία των Βαλκανικών Πολέμων, ως την αρχή του Μεγάλου Πολέμου, περίοδος στην οποία οι Μεγάλες Δυνάμεις όρισαν ως βασιλιά της Αλβανίας έναν ξένο πρίγκιπα, τον Wied, δημιουργώντας έτσι περισσότερες ταραχές και εσωτερικές διαμάχες στο νεοσύστατο κράτος. Παρόλο που σε όλη τη διάρκεια της ταινίας όλη η συζήτηση κινείται γύρω από τον «πόλεμο», η τελευταία σκηνή είναι ένα «αντιπολεμικό» μήνυμα.

My nationality is the color of the wind

Excerpts from the play by the Romanian playwright and poet Matei Visniec that was presented in the streets of Thessaloniki in early July as part of the propaganda actions for the No Border Camp 2016 by the Facta Non Verba theater crew

THE GUARD OF HUMAN RIGHTS

Who's there? Stop! Don't move. One step and you risk passing the borders illegally. And everything illegal will turn against you.

WOMAN HOLDING A BABY IN HER ARMS

But I need to cross the borders. I left to flee the war. I left to save my life.

(...)

THE GUARD

Nationality?

WOMAN

I no longer have nationality. My nationality is the baby I am carrying in my arms. My nationality is the sky and the stars over my head. My nationality is the birds who fly over the borders.

(...)

THE GUARD

You are treading the territorial borders of universal human rights. One step and you will have crossed illegally to the field of universal human rights, universally respected and universally recognized.(...) But we shall help you cross legally to the field of absolute human rights and absolute human dignity. But first you have to show us your papers. (...)

WOMAN

I don't have a passport. My only passport is my child, which is starting to get cold. (...) The snowflakes do not need a passport to reach the earth.

THE GUARD

In any case, we cannot register you as a snowflake. (...) For us every being corresponds to a legal paper.

Hურიya! means Freedom

'Hurria!' portrays the personal fate of a freedom longing North African who confronts the condition of such policies. (Wednesday July 20, 22:00, Noborder Camp)

The young Sami, imprisoned in a static society, lives on the shores of North Africa. Day after day he encounters the same faces, experiences the same arguments and meaningless conversations that make life seem senseless.

When he fails to receive a visa for Europe, he dares in the end to risk his life and cross the Mediterranean Sea. But on the other side of the sea, people regard him as a thief/liar and illegal.

In his compelling theatre play 'Hurria!', Riadh Ben Ammar, a political activist with Tunisian background, makes visible how European migration policies affect life in North African societies, causing social, economic and political problems.

They have the windows we have the wind

Two one-act plays, Arab poetry recitation, Kurdish songs (Wednesday July 20, 21:00, Noborder Camp)

Poetry and theater are a universal language that bridges cultures, gives peoples a voice, crosses the borders and unites people beyond all kinds of walls and enclosures.

Dimitris Samir, playwright

...They have the windows, we have the wind. They have the ships, we have the waves...

Mahmoud al Mawood

Let me listen to the palm trees drinking up the rain. Let me listen to the villages sigh and to the migrants struggle with the oars and sail the storms and thunder of the world, whispering

rain

rain

rain

Badr Saer A Sayab

Dreaming of Life

During NoBorder 2016, Iranian film-director Morteza Jafari will show two documentaries on freedom of movement and the experience of being trapped in borders' insanity. Fictionalized films of Iranian filmmakers will also be screened.

Dreaming of Life / Morteza Jafari, 2016

The drama of the refugees has no beginning, but unfortunately no end either. This was the reason for documenting a very small part of the journey, from the Turkish shores to some kind of temporary settlement in Greece. The camera lens becomes the modern-day instrument for creating a historical record of what the journey means. This general overview cannot show the real drama experienced by each person individually, but it hopes to become a thorn in the side of political leaders.

Dreaming of Democracy / Morteza Jafari, 2013

A desperate journey, in the heart of Thessaloniki. Seven Iranians, each one for his own personal reasons, leave their homeland and embark on a journey of life. Europe can provide them a different life. It can provide them human rights. Obligatory stop, Greece. There, they met each other, they get imprisoned and they understand that "democracy" isn't what they imagined. They try by all means to flee the country, living in the fullest every lasting moment still here. Thessaloniki is their new homeland for now. So, they try to become one with the city, to live the "greek democracy".

Time of the Comet

Tirana Year Zero, 2001, Fatmir Koçi

After 1997 tragic events in Albania, Nick, a 23-year old Albanian who lives in the capital of Albania, Tirana, along with his mother and father, seeks for a job, but he feels trapped in a world full of murders and chaos. Everybody wants to leave the county, so does his girlfriend Clara, who moves to Paris to become a model. Nick's father dies. Amidst the criticisms of his mother and the confusion and desperation covering the country, Nick is still unsure whether he wants to leave. In the end Clara returns, to find out that only in their home they are allowed to live their love.

Pas ngjarjeve tragjike të vitit '97, Niku 23 vjeçar jeton në Tiranë me të ëmën dhe të atin e sëmurë. I ndershëm dhe bujar, Niku është në kërkim të punës, por ndjen se është i rrethuar nga kaosi dhe vrasjet. Të gjithë që e rrethojnë flasin vetëm për braktisjen e vendit ashtu si edhe Klara, e dashura e tij, e cila ik në Paris. Vdekja e të atit i shkakton dhimbje; Klara kthehet për të kërkuar Nikun dhe të dy pushtohen nga ideja se mund të duhen vetëm në vendin e tyre.

Kukumi, 2005, Isa Qosja

After being liberated by NATO troops, three patients from a mental institution wander freely outside of the hospital's walls for the first time. However, as the three try to comprehend their surroundings they are met with animosity from the outside world. The prejudice they experience makes them long for the security of the hospital's walls, which may have in fact kept the crazy and chaotic world out. After some experiences in a country torn by war, they prefer to return to the mental institution (self-managed now, as all doctors are gone) and lock the crazy world outside.

Mbas bombardimeve të NATO-s në Kosovë, administrata serbe braktis vendin. E njejte gje ndodh edhe në "çmendinë" nga e cila te gjithë ata qe ndodheshin te izoluar dalin ne boten jashte hekurave,me shprese dhe kureshtje per te shijuar edhe ata "lirinë".Mbas nje udhëtimi neper boten e "normalëve",kuptojne se bota jashte eshte e çmendur dhe se e vetmja strehe e lirise eshte ne fund te fundit "çmendina".

Time of the Comet, 2007, Fatmir Koçi

Based on an Ismail Kadare's novel, the film takes place in 1914, when William of Wied was enthroned Prince of Albania. Shestan, a young idealist villager forms a band and travels the country eager to fight for glory and fatherland. After lots of inshane murders and bloodshed, he drops nationalism and returns to his village to get married. On his wedding day Archduke Ferdinand of Austria is assassinated in Sarajevo, marking the beginning of World War I. When Shestan learns about the beginning of the war, his companions ask him about their future actions and the film ends with Shestan replying to them «Play the music louder».

Filmi bazohet mbi romanin historic "Viti i Mbrapshte" i Ismail Kadarese. Ngjarjet zhvillohen ne Shqiperi ne periudhen e Lufterave Ballkanike deri ne fillimin e Luftes se Madhe ,periudhe ne te cilen fuqite e medha caktuan si mbret te Shqiperise nje princ te huaj, te quajtur Wied,duke shkaktuar akoma me shume trazira dhe percarje ne shtetin e sapokrijuar.Megjithese pergjate gjithë filmit flitet per "luften", skena e fundit e filmit eshte nje mesazh "paqesor".

هم يملكون النوافذ ونحن نملك الامواج

الشعر والمسرح هي لغة عالمية وجسر حضاري لسماع صوت الشعوب. وهي عابرة للحدود وتجمع الشعوب الحرة بدون حدود ودون اية معوقات

هم يملكون النوافذ ونحن نملك الامواج هم يملكون السفن ونحن نملك الامواج

محمود الماغوط

اكاد اسمع النخيل يشرب المطر واسمع القرى تن .

والمهاجرين يصارعون بالمجادف وبالقلوع وعواصف الخليج والرعود
منشدين مطر مطر مطر

بدر شاكر السياب

مسرحية حُرّية

سيتم عرض مسرحية حُرّية باللغة العربية يوم الأربعاء في العشرين من يوليو تموز الساعة التاسعة مساءً في مخيم لا حدود No Border المقام في حرم جامعة ثيسالونيكي

سامي، شاب يعيش على ضفاف شمال أفريقيا المطلّة على البحر الأبيض المتوسط، سجينٌ ضمن مجتمع ساكن. يوماً تلو الآخر، يُصادف الأوجة ذاتها، ويخوضُ النقاشَ الفارعَ ذاته، ما يجعل حياته تبدو وكأنها من دون معنى. بعدما رُفِضَ طلبُ دخوله إلى أوروبا، قرّر أن يخاطرَ بحياته وأن يقطعَ البحرَ الأبيض المتوسط. لكن عند الطرفِ الآخر من البحر، ينظرُ الناس إليه على أنه سارقٌ وكاذبٌ ومهاجرٌ غير شرعي.

في مسرحية حُرّية، يعودُ بنا الناشط السياسي ذو الجذور التونسية، رياض بن عمار، إلى الواقع، ليظهرَ لنا كيف تؤثر سياساتُ الهجرة الأوروبية سلباً على مجتمعاتِ بلدانِ شمال أفريقيا، وما تتسبّبُ به من مشاكلٍ اجتماعية واقتصادية وسياسية. تعرّضُ هذه المسرحية قصة شابٍ شمال أفريقي عاشقٍ للحرية وهو يواجه الظروف الناجمة عن هذه السياسات.

جنسيتي هي لون الريح

جزء من مسرحية المخرج و الشاعر الروماني ماتي فينيك الذي عرض في طرق سالونيك في أوائل شهر تموز على إطار النشاطات لدعاية الكامب بلا حدود من مجموعة أكتا نون

فيريبا

حارس الحقوق الإنسانية

من هناك؟ أوقف! لا تتحرك! إذا تقدمت خطوة واحدة، انك بخطر أن تعبر الحدود بشكل غير قانوني. و ما هو غير قانوني، يمكن أن يتحول ضدك المرأة الذي تحمل في حضنها طفل أنا أريد عبور الحدود. غادرت بلدي حتى أنقذ نفسي من الحرب و الموت (...)

الحارس

ما هي جنسيتك؟

الإمرأة

لم يعد لدي جنسية. جنسيتي هي هذا الطفل في حضني. جنسيتي هي السماء و النجوم فوق رأسي. جنسيتي هي العاصفير التي تطيروا فوق

الحدود

(...)

الحارس

أنت موجودة في الحدود الإقليمية لحقوق الإنسان العالمية. إذا تقدمت خطوة واحدة، سوف تمري بشكل غير قانوني إلى نطاق حقوق الإنسان العالمية، معروف و محترم عالمياً. (...)

(...) لكن سوف نسمح لك أن تمري بشكل قانوني إلى نطاق حقوق الإنسان المطلق و الكرامة الإنسانية المطلقة. لكن يجب أن نرى أوراقك الإمرأة

ليست لدي جواز سفر. جواز سفري الوحيد هو ولدي، الذي بدأ يشعر بالبرد. (...) رقاقة الثلج لا تحتاج جواز السفر حتى تصل إلى الأرض

الحارس

لكن لا نستطيع أن نسجلكي مثل رقاقة الثلج. (...) بنسبة لنا كل كائن يتساوى بورقة قانونية

حلم الحياة

المخرج الايراني مورتيزا تزاغاري سوف يعرض فلمين (دوكمنتير) ضمن الكامب بلا حدود بموضوع الرحلة و الخبرة و الاحصار في الحدود، و أفلام خيالية من مخرجين إيرانيين

مورتيزا تزاغاري حلم الحياة 2016

مأساة اللاجئين ليست له بداية و للأسف ليست له نهاية. هنا يسجل جزء صغير من رحلتهم. نتابع اللاجئين من الساحل التركي الى احدة أماكن التثبيت في اليونان. تم محاملة التسجيل التاريخي للوضع الحالي و عدسة الكاميرا تكون الوسائل الحديثة لهذه المأساة. هذا التسجيل لا يستطيع أن يسجل المأساة الفردية من كل شخص، لكن يوجد أمل انه سيكون شوكة للسلطة اعدم اهتمامها

مورتيزا تزاغاري حلم الديمقراطية 2013

رحلة يائسة في قلب سالونيك. سبعة أشخاص من الايران، كل واحد لسببه، رحلوا من بلدهم و بدأت رحلت حياتهم. يزنوا أن أوروبا سوف تقدم لهم فرصة جديدة، حقوق انسانية و غير أوضاع. موقف اجباري اليونان. في اليونان يجتمعون، يتم اعتقالهم و احتجازهم، و يعلمون أن الديمقراطية ليست ما كانوا يظنون. يحاولوا أن يهربوا و يعيشوا كل لحظة في حياتهم بقوة، لأن الآن وطنهم هو سالونيك. أصبحوا واحد مع المدينة و يعيشوا في جلدتهم الخبرة المسماة بالديمقراطية اليونانية

مهرجان الفيلم الألباني

تيرانا عام صفر، اخراج: فاتمير كوسي

بعد الأحداث المأساوية في عام 1997، شب اسمه نيك و عمره 23 سنة يعيش مع عائلته في العاصمة ألبانيا تيرانا. أمين و مهذب. نيك يبحث عن العمل لكن يشعر محصر في عالم القتل و الفوضى. الجميع يتحدث فقط عن طريقة مغادرة البلد، و عشيقته كلارا أيضاً، الذي سترحل الى عاصمة فرنسا، باريس. وفاة والده يسبب الألم و كلارا تعود الى بلدها حتى تبحث عنه، فالإثنين فهموا أن فقط في بلدهم يستطيعوا أن يعيشوا محبوبين

وقت المذنب الفضائي 2007، اخراج: فاتمير كوسي

يستند الفلم لرواية تاريخية العصور المظلمة لإسماعيل كانتاري. الأحداث حدثت في ألبانيا في الحروب البلقانية حتى بداية الحرب الكبير، في هذه الفترة القوة العظمة عينت ملك. أجنبي اسمه ويد، و خلق المزيد من الاضطرابات و الصراعات الداخلية في الدولة الحديثة. و مع أن الفلم في كل مدته يتكلم عن 'الحرب'. المشهد الأخير يعطي رسالة ضد الحرب

كوكومي 2005، اخراج: عيسى كوسج

بعد تفجيرات ناتو في كوسوفو الإدارة الصربية تهجر البلد. نفس الشيء يحدث في 'مشفى المجانين' و جميع السجناء يخرجوا إلى العالم الخارجي، مع الأمل و الفضول أن يستمتعوا. 'بدورهم' حريتهم. من بعد الرحلة إلى عالم 'طبيعي'، علموا أن العالم الخارجي هو مشفى المجانين و الملجأ الوحيد للحرية هو 'مشفى المجانين'

وفهم مشترك يسمح لنا جميعاً بأن نكسر جميع الحواجز التي تفرقنا. كما أنها دليل على أن الصداقة ممكنة بغض النظر عن الجنسية والقومية والتبعية الدينية. من خلال العمل سوية، يمكننا تجاوز فروقاتنا. ما أمله هو أن نعيش جميعنا في سلام، إذ أن الاختلاف في الرأي لا يفسد للود قضية.

أجريت هذه المقابلة من قبل أصدقاء ناشطين ضمن شبكة (أهلاً بكم في أوروبا)

خالد: شاب سوري يبلغ من العمر 22 عاماً ويعيش في ألمانيا. في صيف عام 2015، أنشأ خالد صفحة على فيسبوك برفقة حفنة من اللاجئين السوريين الآخرين ويساعدون فيها اللاجئين على عبور البحر، ويقدمون لهم معلومات مفيدة قبل البدء برحلتهم ويبقون معهم على تواصل عبر واتساب أثناء الرحلة لحين وصولهم إلى بر الأمان. وإن استدعت الضرورة، يقدمون إرشادات لإعادة تشغيل المحرك في حال توقف أو ارتفعت حرارته، ويقومون بإعلام خفر السواحل وتشكيل ضغط على السلطات للتسريع في عملية الإنقاذ.

أسامة: شاب سوري يبلغ من العمر 29 عاماً ويعيش في سويسرا. أسامة متطوع في هاتف الإنذار منذ خريف عام 2015 (<http://alarmphone.org>). هاتف الإنذار منظمة أنشئت في أكتوبر تشرين الأول من عام 2014 من قبل ناشطين في مجال حقوق الإنسان ومنظمات المجتمع المدني في أوروبا وشمال أفريقيا. يدير المشروع خطاً ساخناً للاجئين الذين يواجهون خطر الغرق في البحر الأبيض المتوسط. يوثق هاتف الإنذار ما يحدث لحظة بلحظة ويعبئ الضغط الإعلامي والإنساني مباشرة، ما يسمح للناشطين بتشكيل ضغط على السلطات للتسريع في عمليات الإنقاذ بالإضافة إلى تسليط الضوء على عمليات الإعادة القسرية والتظاهر ضدها وضد مختلف أنواع انتهاكات حقوق الإنسان.

هو بحاجة إلى المساعدة. وحالياً تستغل اليونان الوضع أيضاً لتمكين موقفها التفاوضي مع أوروبا بوجود أكثر من 40 ألف لاجئ عالق هناك من دون وسيلة للوصول إلى أهاليهم في البلدان الأوروبية الأخرى. لن يقبل أحد بالظروف غير الإنسانية التي تحيط المخيمات هناك. ما أمله هو أن ينظر المجتمع الدولي عن كثب إلى ما يحدث في مقدونيا وصربيا والمجر وبالأخص إلى انتهاكات حقوق الإنسان والمعاملة غير الإنسانية التي يتلقاها اللاجئون. ما أمله من شعوب هذه البلدان أن يدركوا أننا لسنا مختلفين. هربنا من الإرهاب لنواجه نوعاً مختلفاً من الإرهاب الذي تمارسه الجماعات القومية المتطرفة. سرقوا أموالنا، التي في معظمها مستدانة من الغير، سرقوا هواتفنا المحمولة وما لدينا من حاجيات. الفاشية لم تمت بعد وعلينا كشفها وإظهارها على الملأ وممارسة ضغط لتغيير الوضع القائم. لا يبحث السوريون عن الحرب إذ تركنا منازلنا بحثاً عن الأمان.

أما فيما يتعلق بمستقبلي في ألمانيا فأنا أتعلم اللغة الألمانية الآن ومثل أي شخص قادم جديد، ما زال المستقبل غير واضح المعالم لكن أعتقد أنني سأكمل دراستي. وأنا محظوظ جداً لوجودي ضمن أناس لطفاء، ناشطين مثلكم، حيث أنا صديق ولست لاجئ. أسامة: أو من بمبدأ الحدود المفتوحة والمعايير الأميركية لجميع الناس. عندما شنت الولايات المتحدة الأميركية حربها على العراق ومع بدء حرب لبنان، تطوع كثير من السوريين الشباب لمساعدة اللاجئين. ونحن الآن نطلب المعاملة بالمثل ونأمل بأن يساعدنا الناس. وفي نفس الوقت، على المجتمع الدولي أن يتوقف عن تسييس أزمة اللاجئين وممارسته غير الأخلاقية وتلاعبهم بأرواح ومعاونة الناس. وهذا بالضبط ما تفعله تركيا والبلدان الأخرى. إذ تقوم هذه الدول بتسييس أزمة اللاجئين من دون توفير الحاجات الأساسية لهم بينما تستمر في إشعال الفتنة القومية. لهذا السبب كثير من الناس يدلون بأصواتهم لمصلحة اليمين المتطرف في أوروبا. علينا أن نتعلم من أخطاء غيرنا، مما حدث في حرب لبنان الأهلية وحرب أفغانستان، وحتى من الحرب العالمية الثانية. حان الوقت لنذكر أن النزعة القومية ستقودنا إلى النزاعات المسلحة. أثبتت أحداث طريق البلقان بأنه عندما يتعاون البشر يصبح كل شيء ممكناً، بإنشاء رابط حقيقي متين

كانت السنة الماضية سنة مميزة جداً للهجرة. كيف كانت السنة الماضية بالنسبة إليك أسامة؟

أ: بالطبع، كانت السنة الفائتة سنة مميزة جداً وبالأخص بسبب فتح المعبر الإنساني. جميعنا يعرف أن المعبر مراقب بشكل كبير من قبل السلطات لكنه كان معبراً آمناً للعديد من الناس. وأثناء تلك الفترة، خلق هذا المعبر مساحة تفاعل بين الآلاف من الناس من مختلف الخلفيات والثقافات والأديان. مساحة للوعون والتعارف. بعض هؤلاء الناس لم يساعدوا أحداً من قبل لكن من شهد ذلك الوضع انخرط فيه وقدم المساعدة.

ما رأيك في إنشاء منصة متعددة اللغات لمشاركة قصص نضال المهاجرين من مختلف الجنسيات ضد نظام الحدود القمعي؟

أسامة: أعتقد أنه من الضروري نشر ومشاركة ما حدث من أحداث قبل وبعد سنة 2015 لإظهار الإيجابيات والسلبيات. أعتقد أن المنصة متعددة اللغات ستساعد في مشاركة وفهم فرحنا وحزننا. من خلال مساحة كهذه سيتمكن كثير من الناس من الإدراك أن جميعنا بشر ونمر بأوقات عصيبة كغيرنا من البشر. يمكننا التركيز على فكرة أن الجميع يستحق الأمان. لهذا أمل أن تصبح هذه المنصة مساحة ثقافية مشتركة بين المهاجرين والناشطين في مجال حقوق الإنسان.

ما هي مطالبك وما الذي تأمله أن يحدث في المستقبل؟

خالد: أولاً، على الحرب في سوريا أن تتوقف ونحن بحاجة إلى معبر إنساني أو طريق آمن، فتركيا ليست الحل. ما زالت تركيا تستغل الأزمة السورية، إذ تحاول تركيا الحصول على المال وتستخدم اللاجئين كورقة تفاوضية مع أوروبا. فتركيا لم تساعد بشكل جدي من

من خلال العمل سوية يمكننا تجاوز ما يفرقنا

مقابلة مع ناشطين سوريين يعيشان في أوروبا.

كلاكما ناشط في مجال حقوق ودعم المهاجرين لدى عبورهم البحر. هلا أخبرتمانا كيف بدأتما نشاطكما الإنساني؟ وما هي طبيعة عملكما؟

خ: قررت أن أخوض في هذا المجال لأنني مررت بنفس التجربة. وقابلت لاجئين ومهريين وجميع المنخرطين في هذا المجال. واجهت خطر الموت في البحر لكن ولحسن الحظ وصلت سالماً. وعندما تمكنت من الوصول إلى ألمانيا، أصبح أمامي متسع من الوقت ريثما كنت أنتظر حصولي على تصريح الإقامة. وشاهدت الأخبار وسمعت عن الناس الذين يموتون في البحر وأدركت ضرورة القيام بدوري في مساعدة اللاجئين. شاهدت كثيراً من الأخبار على فيسبوك عن أناس ماتوا وهم يعبرون البحر انطلاقاً من نفس النقطة التي انطلقت منها رحلتي. لهذا بدأت بالتفكير، برفقة

خمسة أصدقاء، بطريقة تساعد فيها. بالطبع هؤلاء الأصدقاء مروا بذات التجربة

المررت بها. قررنا إنشاء مجموعتين على فيسبوك وواتس أب Whatsapp لدعم اللاجئين بشكل مباشر أثناء عبورهم البحر. وأخذت المجموعة بالاتساع أكثر فأكثر. وبدأ الناس بمشاركة صفحاتنا وطريقة الاتصال بنا، بينما كنا نقوم بالبحث وبشكل منتظم بين صفحات الهجرة الأخرى الموجودة على فيسبوك. وعندما نجد أناساً يعلنون عن رغبتهم بالسفر، نتواصل معهم ونعرض عليهم أن نبقى على تواصل معهم طوال رحلتهم. رسالتنا بسيطة جداً: خرجنا بنفس الرحلة التي ستخرجون بها ونرغب بدعمكم أثناء رحلة عبوركم. إن أردتم المساعدة فيمكننا تقديمها ومشاركة خبرتنا. كثير من الناس بحاجة إلى هذه المبادرة لأنه وقبل العبور يكون المستقبل غريب الملامح وتكون في أمس الحاجة إلى المشورة والنصح. ما نقوم به لدى معرفتنا بوجود قارب هو إنشاء مجموعة واتساب مخصصة لهذا القارب. ونقوم بإرسال النصائح لهم عن كيفية الاستجابة في حالة حدوث طارئ ما وكيف يتم التعامل مع المصابين بانخفاض درجة الحرارة وكيف تتم إعادة تشغيل المحرك ومعلومات مفيدة أخرى. في البداية لم يكن لدينا علم عن مشاريع أخرى وبالأخص عن هاتف الإنذار. قمنا بكل شي بأنفسنا. كانت بحوزتنا أرقام خفر السواحل اليوناني والتركي. لكن واجهتنا مشاكل مادية، فالاتصال بخفر السواحل مكلف جداً. احتجنا إلى طريقة مختلفة للتواصل معهم. لم نعرف كيف نحل هذه المشكلة لهذا كان اليوم الذي تعرفنا فيه على هاتف الإنذار يوماً سعيداً. فوجدنا طريقة مختلفة للتواصل مع

خفر السواحل ولتشكيل ضغط مباشر عليهم. وجدنا أن الجهود التي يبذلها هاتف الإنذار هي جهود جبارة، إذ توفر هذه المنظمة خطاً مفتوحاً على مدار الأربع وعشرين ساعة وتقدم العون بالاتصال بخفر السواحل أيضاً. وقاموا بدعم عملنا بشكل مباشر. ومن ناحية أخرى قمنا بدعم جهودهم، إذ لم يكن هاتف الإنذار معروفاً ضمن الأوساط السورية والعراقية وكانت لدينا مقدرة أفضل على التواصل مع هذه المجتمعات. أكملنا بعضنا بطريقة أو أخرى. ساعدت أنا شخصياً عديد القوارب بمساعدة هاتف الإنذار. يوماً بعد يوم، تمكنا من مساعدة الناس في عبور البحر سالمين.

أ: أنا مترجم من سوريا، درست الترجمة في جامعة دمشق ومتطوع في هاتف الإنذار في سويسرا. غادرت سوريا إلى لبنان بعد انتهائي من امتحانات الجامعة لتجنب الخدمة العسكرية الإجبارية. وتم ترحيلي لاحقاً من لبنان بعدما اكتشفت السلطات عملي كمترجم في بيروت. لهذا انتقلت برفقة زوجتي إلى تركيا وبعد مواجهة بعض الصعوبات في إيجاد عمل في تركيا قررنا الانتقال إلى سويسرا.

تمكنت من الوصول إلى سويسرا بأمان لأن زوجتي سويسرية. أنا لا أدعي بأن معاملات الزواج من شخص أجنبي ليست معقدة جداً وتتطلب جهداً كبيراً لكنها في نفس الوقت وسيلة آمنة. وبالطبع هذا الخيار ليس متاحاً للجميع. إذ تمكنت من الوصول إلى أوروبا بالطائرة بينما ما زال عديد اللاجئين يتخذون قرارات صعبة، ويخاطرون بحياتهم كما فعل خالد، يحاولون قطع الحدود بشكل غير قانوني أثناء مواجهتهم لقوانين الهجرة الصارمة في الاتحاد الأوروبي. معظم الناس العالقين عند الحدود

لديهم أقارب في أوروبا وبحسب القانون الدولي يحق لجميعهم التقدم للحصول على لجوء. لكن يُحرم الكثير منهم من هذه الحقوق الأساسية ويواجه العديد ظروف خطيرة، يهربون من إرهاب ليوأجهوا إرهاباً من نوع مختلف. الدرس الذي علينا تعلمه هو أن الناس سيفعلون المستحيل للوصول إلى بر الأمان وإن لم تتوفر لهم طرق آمنة للعبور فسيكونون عرضة لجميع أنواع الاستغلال. ومع وجود كل هذه الأسباب والظروف، أعلنت عن رغبتني بالانضمام إلى هاتف الإنذار. هاتف الإنذار شبكة دولية مؤلفة من ناشطين أوروبيين وأفارقة وشرق أوسطيين. أردت استخدام معرفتي باللغات الأجنبية في مساعدة الناس قدر الإمكان. لهذا قابلت صديقاً عرفني على المجموعة في مدينتي. وبدأت التدريب على مراقبة عمليات الإنقاذ وكيف يتم تقديم الدعم المباشر للعابرين للبحر. وأصبحت جزءاً من شبكة ضخمة تدير هاتف الإنذار

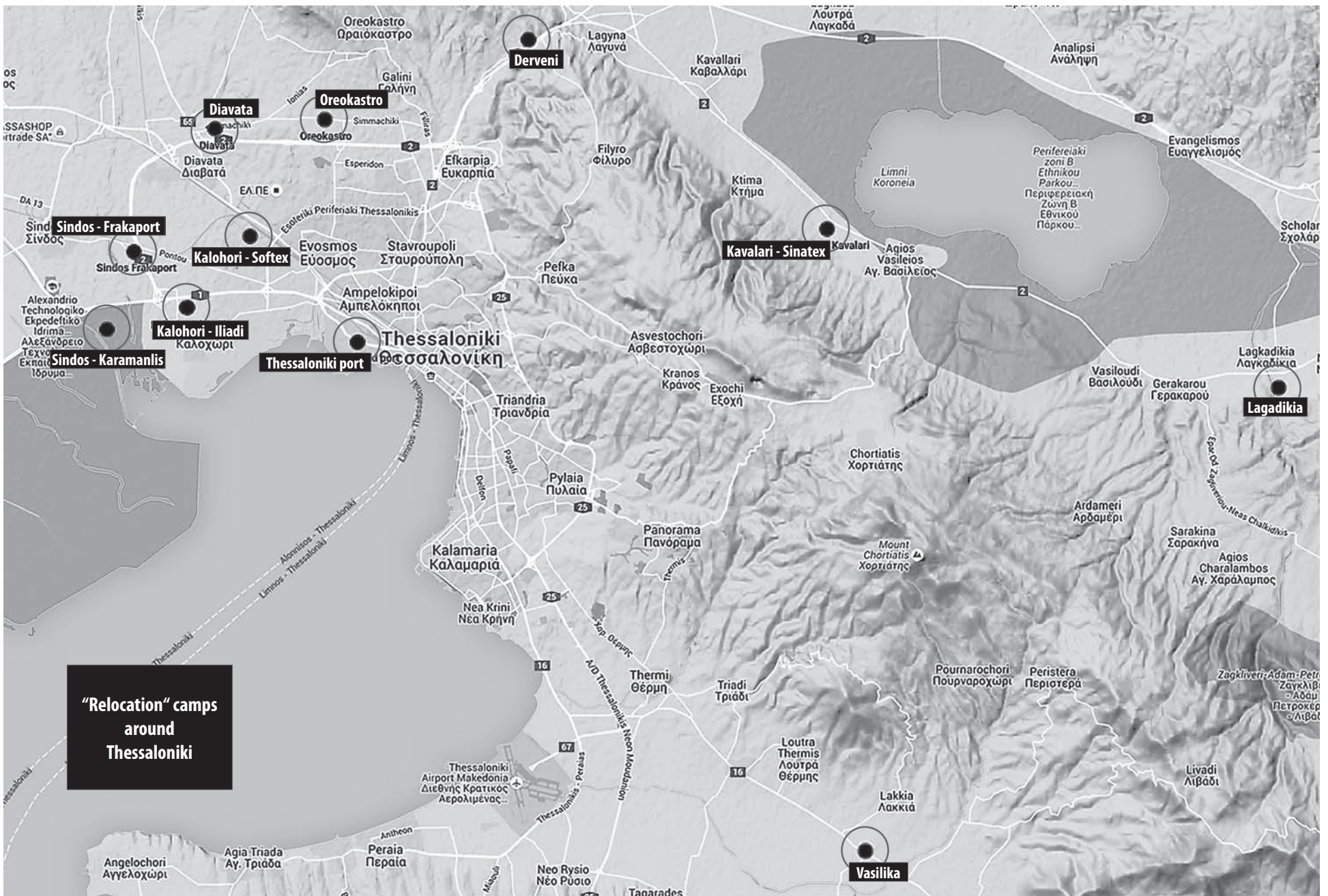
على مدار الساعة. جميع المتطوعين في هاتف الإنذار مدركون مدى أهمية التواصل لدى تعرض قارب لمحنة في البحر وأهمية وجود لغة مشتركة. تعاملت مع العديد من الحالات مع فريقي، بعضها انتهى بمأساة ومعظمها انتهى بوصول القارب إلى بر الأمان. تعلمنا أن معظم الناس ممن يخاطرون بحياتهم لعبور البحر مدركون أنه من الممكن ألا يصلوا إلى وجهتهم لكنهم يخاطرون على كل حال لأن الخيارات المتاحة محدودة. أهم الأشياء التي يقوم بها هاتف الإنذار هي تسليط الضوء على قوانين الهجرة المحققة وانتهاكات حقوق الإنسان والتظاهر ضد الممارسات العنصرية.

خالد، عبرت البحر من تركيا إلى لفسوس وفي أبريل نيسان من عام 2015 سافرت برا من اليونان إلى ألمانيا عبر مقدونيا وصربيا والمجر والنمسا. كيف أثرت تجربتك على نشاطك السياسي؟

خالد: سأستغرق كثيراً من الوقت في إخباركم بكامل الرحلة من مقدونيا إلى ألمانيا.. لكن حصلت حادثة مهمة جداً بالنسبة إلي، حادثة لن أنساها متى حييت. بعدما وصلنا إلى جزيرة لفسوس، تابعنا طريقنا إلى تيسالونيكى وقابلنا شخصاً هناك والذي وعدنا بأشياء جميلة كثيرة. أخبرنا بأن عبور الحدود سهل جداً بالسيارة. في ذلك الوقت كانت الحدود المقدونية مضبوطة بشكل صارم لهذا كانت تكلفة التهريب مرتفعة جداً. رافقنا المهربون إلى الحدود المقدونية اليونانية وأخبرونا أن ننتظر في الغابة ريثما تأتي

السيارات لاصطحابنا لكن ولدى وصولنا إلى هناك لم نجد أية سيارات وإنما أجبرونا على الذهاب إلى سكة القطار حيث وضعونا داخل عربة مغلقة وأغلقوا العربة في منتصف الليل وبقينا هناك حتى الساعة الحادية عشرة صباحاً. كدنا نخنق حيث كان هناك مئتان شخص داخل العربة الواحدة. كان من المفترض أن نذهب إلى مقدونيا ولكن ولسبب ما لم يتابع القطار الرحلة. عند الساعة الحادية عشرة صباحاً، تمكن واحد منا من الاتصال بالشرطة ليأتوا ويحربونا من العربة. وجدنا أنفسنا في إيدوميني. ثم تم احتجازنا في مركز للشرطة يوناني لكننا لم نتوقف هنا. بعد الإفراج عنا، حاولنا مجدداً لكن هذه المرة سيراً على الأقدام. مشينا باتجاه مقدونيا ومن هناك نحو صربيا ثم المجر. قابلت الكثير من اللصوص والعصابات. لكن كانت تلك التجربة، حيث كدنا نموت اختناقاً، صادمة جداً ولن أنساها متى حييت.

"عندما يتعاون البشر يصبح كل شيء ممكناً، بإنشاء رابط حقيقي متين وفهم مشترك يسمح لنا جميعاً باختراق الحواجز التي تفرقنا"

مفهوم التضامن وانعكاساته

أن الأوروبيين بشكل عام ليسوا كذلك. لذلك يجب على المتضامنين يجب أن يقفوا بصف المهاجرين، فهمهم، أخذ الناس على محمل الجد، وألا نقلل من قوة الحكم الذاتي للمهاجرين. يتعين على الأوروبيين التراجع عن طريقتهم المعتادة في النظر إلى الأشياء وتعليم أنفسهم من المهاجرين. الأمور لا تسير دائما في الاتجاه الذي اعتاد عليه الأوروبيين. فمن الضروري للمهاجرين أن يعبروا عن أنفسهم ومن الضروري أن يستمع المتضامنون بعناية. قوة نضالات المهاجرين يمكن أن تكون مجموعة متنوعة من النشاطات. المعرفة المحلية بالظروف السياسية والقانونية إضافة إلى الخبرة والمعرفة من المهاجرين يمكن أن تكون أقوى بكثير وأكثر فعالية من الصراعات على المدى القصير والبعيد. دعونا نستخدم التضامن كسلاح.

روبن و عائشة

لديهم خيار آخر سوى النضال بينما على الجانب الآخر هناك أشخاص لديهم خيارات أخرى. في هذه الحالة العلاقات تبني على قاعدة من التبعيات التي ستؤدي إلى المشاكل وتحول التضامن إلى جمعية خيرية. على الرغم من وجود اختلافات بين الناس بسبب اختلاف الظروف المحيطة، التي نحتاج إلى العمل على الحد منها إلى أدنى حد، لأن التنظيم الذاتي بطريقة أخرى ليس سوى هدفا بعيد المنال.

ولكن التضامن يمكن أن يصل إلى الكثير ولكن مجموعة واحدة فقط لا يمكن أبدا أن تصل إلى هدفها وحدها دون وجود المجتمع إلى جانبهم ليدعمهم. ولكن يجب ان نكون واقعيين الذين يخوضون هذا النضال سيفقدون أكثر من غيرهم. المهاجرين يواجهون واقع من العنصرية والنظام الاستبدادي الأوروبي في الترحيل، في حين

نضالات المهاجرين، والمشاريع والحركات التي غالبا ما تكون على صلة وثيقة مع الأوروبيين بشكل ما، الناس المطالبون بالتضامن.

للأسف التضامن غالبا ما يفهم بوجه واحد: التبرعات والحماية، والتصرفات. وهذا ما يؤدي غالبا إلى المشاكل: فيتوقف الناس عن كونهم متضامنون، ويستمر الواقع الاجتماعي بالفصل والتمييز.

التضامن يجب أن يكون أكثر من ذلك: التضامن يعني أن تكون على مقربة من الناس، لمعرفة ما يريده الناس والتصرف بناء على ذلك. العلاقات الفردية تشكل قاعدة لفهم بعضهم البعض واتخاذ بعضهم البعض على محمل الجد. التضامن يواجه الصراعات دون إشراك المهاجرين ودون وضع جهد للقيام بذلك. وهذا يخلق مستويات غير متكافئة بين الناس: فهناك جانب من الناس اللذين ليس

حدود الاتحاد الأوروبي. علق الآلاف، متعرضين من جديد إلى الأحوال الجوية القاسية وقلة المؤن. لكن رفض الناس الاستسلام ومغادرة إيدوميني. وفي 14 من آذار، تجمع الناس في إيدوميني وبدأوا بالتحرك باتجاه مقدونيا عابرين النهر ثم في النهاية الحدود المقدونية. لكن ما بدأ كمسيرة أمل تحول في النهاية إلى مثال جديد على سياسات الإغلاق والتحكم التقييدية. في مقدونيا، فصل اللاجئين عن الصحفيين والمراقبين المستقلين. وأجبر قرابة ألفي لاجئ ممن عبروا الحدود إلى مقدونيا بالعودة إلى اليونان عبر فتحات في السياج من دون الأخذ بعين الاعتبار ظروف كل فرد بينهم وتم حجبهم عن إمكانية التقدم للحصول على الحماية الدولية.

حصلت تلك الإعادة القسرية و حتى اليوم على أكبر حصة من العدسة الإعلامية. لكنها جزء صغير من سياسات الإعادة القسرية المنهجية إذ ينجح عدد اللاجئين في كل ليلة من قطع الحدود لكن تتم إعادة معظمهم قسراً. مع إغلاق الحدود، عاود عمل المهريين إلى الازدهار مجدداً، مع ارتفاع ملحوظ في التكلفة، ما يؤكد مجدداً على نفاق خطاب قادة الاتحاد الأوروبي الرسمي والذي يلومون المهريين فيه. يحق لمعظم الناس العالقين في اليونان التقدم بطلب لم شمل الأسر بموجب اتفاقية دبلن ويحق للجميع التقدم بطلب للحصول على الحماية الدولية.

لتحويل الانتباه عما يحدث في إيدوميني، بدأت السلطات وبشكل متزايد بإقناع اللاجئين بالابتعاد عن إيدوميني والبقاء في مخيمات تديرها الحكومة أو الجيش. والوضع في هذه المخيمات مزر للغاية ولا يقبله عقل على عكس ما يرويه الخطاب الرسمي الذي يصف هذه المخيمات بأنها بديل أفضل من البقاء في إيدوميني. لكن بدلاً من الموافقة على ركوب الحافلات الموصلة إلى تلك المخيمات، بقي عديد اللاجئين في إيدوميني، محاولين عبور الحدود والخروج في مظاهرات كل يوم. في أواخر شهر أيار، وبعد بضعة أيام من حجب الطعام عن اللاجئين وقطع الكهرباء عنهم تم إخلاء إيدوميني من اللاجئين للمرة الثانية. وانتشرت عناصر من الشرطة في المنطقة ومنع جميع المراقبين المستقلين من الدخول إلى المخيم. أكد الخطاب الرسمي أكثر من مرة أن عملية الإخلاء تمت من دون استخدام العنف. لكن يبقى السؤال: هل من المعقول أن من غادر ذلك المكان، غادره طوعاً، تحت ظروف تتمثل بانعدام الخيارات الأخرى وبحضور مكثف لشرطة مكافحة الشغب؟ كان مخيم إيدوميني نقطة محورية واقعة على الحدود، فأبعد الناس عن الحدود وإزالتهم من هذه المنطقة، يجعل تجمعهم بالقرب من الحدود أصعب ويسهل تحويل انتباه الرأي العام عن الأوضاع المزرية التي يتسبب بها إغلاق الحدود.

يبقى هذا الممر الذي بدأه مجموعة من الناس على الرغم من جميع القيود والرقابة المفروضة حدثاً تاريخياً، مكن لفترة من الزمن الآلاف من الوصول إلى أوروبا عبر طريق آمن وسريع نسبياً. وعلى الرغم من إغلاقه ما زال نضال اللاجئين في اليونان مستمراً لجعل حرية التنقل حقيقة. لم يمت طريق البلقان لكننا لا نرى من يعبره الآن وهذا ما يجعلهم عرضة للخطر أكثر من ذي قبل.

من تشرين الثاني من عام 2015، أغلقت سلوفينيا حدودها في وجه اللاجئين ممن لم يتمكنوا من إثبات أنهم من سوريا أو أفغانستان أو العراق. ما أثر بدوره على كرواتيا وصربيا ومقدونيا حيث بدأت جميع هذه الدول بممارسة نوع من التمييز ضد اللاجئين. ومنذ ذلك الحين لم يُسمح لأحد بعبور الحدود اليونانية المقدونية عند إيدوميني، نقطة الدخول إلى طريق البلقان، ما لم يحمل ورقة تسجيل يونانية تقول بأنه سوري أو أفغاني أو عراقي. وخلق قرار الإغلاق الجزئي للممر أزمة ذات بعد سياسي.

في إيدوميني، وجد كل من لم يتمكن من العبور نفسه من دون ملجأ ومن دون حماية من المطر والبرد وقليل من الطعام يتشاركه مع البقية. خرج عدد ممن حُرِم من العبور في مظاهرات لعدة أيام، مطالبين بإعادة فتح الحدود. ومع إضراب مجموعة من اللاجئين عن الطعام تزايد التواجد العسكري عند الحدود المقدونية بعدما نُشِرت وحدات من الجيش اليوناني والمقدوني عند الحدود، ونُصِب جدار جديد من الأسلاك الشائكة ثم أنشأت وكالة فرونتكس وحدة عمليات في المنطقة. وعاود العنف المعتاد المترافق مع عسكري الحدود إلى الظهور مرات عدة، إذ أطلقت شرطة الحدود الغاز المسيل للدموع والرصاص المطاطي باتجاه مجموعات اللاجئين التي حاولت قطع الحدود من دون تصريح.

في التاسع من كانون الأول انتشر 004 عنصر مكافحة شغب يوناني بهدف إجلاء الناس المنتظرين في إيدوميني. حاصرت الشرطة المخيم وبدأت بإخراج الناس عنوة من خيامهم وإقحامهم في باصات متوجهة إلى أثينا على بعد ست ساعات من الحدود. رفض حوالي ثلاثمئة شخص الصعود إلى متن الحافلات وشهدت تلك الساعات العديدة من التظاهرات والاعتقالات بينما مُنعت وسائل الإعلام والمراقبون المستقلون من الدخول إلى المخيم. بدأت الشرطة بإتلاف الخيام وأزالت الأشخاص المتواجدين بداخلها تاركين وراءهم مشهداً من الفوضى والخراب العام. ولبضعة أسابيع بعد الإغلاق الجزئي للممر، سُمِح وبشكل مستمر لفئة معينة وعدد محدود من عبور إيدوميني. لكن تعرض اللاجئين السوريين والعراقيين والأفغان، في منتصف شهر شباط، لأحداث مشابهة لما حدث للاجئين من جنسيات أخرى في نهاية تشرين الثاني. إذ أُجِّل جميع اللاجئين الأفغان من مخيم إيدوميني ومنعوا من دخول الممر مع ازدياد الرقابة على من يدخل الممر باستثناء السوريين والعراقيين لكن مع تقلص كبير في أعداد الداخلين وأُجِبَر المئات على نصب مخيمات عند معبر إيدوميني الحدودي منتظرين دورهم. في الواقع كان صف الانتظار هذا بمثابة بصيص أمل، بمعنى أنه طالما تمكن بعض الناس من المرور حتى ولو كانوا عشرين شخصاً يومياً فما زال الأمل موجوداً. بالإمكان تحمّل الظروف المزرية في إيدوميني طالما كان ذلك هو الثمن مقابل العبور للوصول إلى ألمانيا. استمر عدد الناس المسموح لهم بالعبور بالتقلص لعدة أسابيع حتى إعلان سلطات دول طريق البلقان في الثامن من آذار عن إعادة تطبيق شروط منطقة الشنغن وبالتالي إغلاق المعبر الإنساني.

في نهاية المطاف خلق إغلاق طريق البلقان عند الحدود اليونانية المقدونية أزمة إنسانية جديدة جاعلاً من إيدوميني مجدداً رمزاً للعواقب غير الإنسانية الناجمة عن سياسات

فتحت حركة الهجرة في النصف الأول من عام 2015 سبلاً جديدة لاخترق الحدود من شواطئ تركيا باتجاه الجزر اليونانية وبلدان البلقان وشمال أوروبا. الهجرة عبر بلدان البلقان ليست بظاهرة جديدة، إذ نجح من مُنعت عنه سبل المرور القانونية عبر الحدود في إيجاد طرقه الخاصة في المنطقة. لكن في تشرين الأول من عام 2015 بدأ ما يُطلق عليه المعبر الإنساني، الذي تشكل نتيجة جمع بين عدة طرق مختلفة أوجدتها مجموعات وحركات مستقلة، بنقل اللاجئين عبر طرق تخضع لرقابة الحكومات على طول بلدان البلقان. تطور هذا المعبر الإنساني المتناقض ليصبح ممراً لحرية التنقل من ناحية، وليخضع لمراقبة مشددة من قبل الشرطة والحكومات من ناحية أخرى. بعد وقت محدود من التحرك الذي يتصف نسبياً بالحرية، أصبح معبر البلقان مقتصراً وبشكل متزايد على عدد متناقص من الجنسيات. ومع حلول الثامن من آذار أعلنت سلطات البلدان المتواجدة على طول طريق البلقان إغلاق الممر والسماح لمن يحمل تأشيرة دخول فقط بالمرور. وفي الأسابيع والأشهر اللاحقة، أصبحت إيدوميني محط الأنظار إعلامياً ورمزاً للتبعات غير الإنسانية التي تنجم يومياً عن نظام الحدود الأوروبي. في 42 من أيار وبعد ترقب وانتظار، تم إخلاء مخيم إيدوميني بالكامل ممن بقي فيه بالقوة. سنسرد في هذا المقال بعض الأحداث المهمة وسننظر إلى اللحظات الحاسمة التي شهدتها هذا الطريق في الأشهر القليلة الماضية لنختم ببعض الملاحظات عن الوضع الحالي.

أولى الإجراءات التي فرضت بهدف تقييد حرية التنقل ضمن طريق البلقان هي إغلاق الحدود الصربية المجرية في أيلول من عام 2015. خرجت تظاهرات عدة منددة بإغلاق الحدود وجوبهت بعنف شديد من قبل الشرطة. أُجبر قرار إخضاع الحدود إلى الرقابة مجدداً للاجئين القادمين من صربيا إلى تغيير وجهتهم نحو الغرب ما خلق أزمة إنسانية ذات أبعاد سياسية عند الحدود الصربية الكرواتية. استجابت السلطات الكرواتية لكن بشكل بطيء، وفي الأيام الأولى أُجبر اللاجئين على قطع الحدود سيراً على الأقدام من دون أي بنية تحتية ملائمة وكافية تلبية احتياجاتهم الأساسية عند طرفي الحدود على حد سواء. أُجبروا على المشي لمسافة عشرين كيلومتراً تحت البرد والمطر والجو العاصف عبر حقول موحلة ليصلوا إلى الملجأ الوحيد المتوفر والذي هو عبارة عن مخيم تديره الحكومة في قرية أوباتوفاتش حيث يتم تحديد هوياتهم وأخذ بياناتهم وإعطائهم بطاقات تسجيل قبل السماح لهم بمتابعة طريقهم. إغلاق الحدود ومحاولات شرطة الحدود اليانسة في السيطرة على المجموعات التي انتظرت هناك لعدة ساعات، خلق حالة من اليأس عند معبر بابسكا بيركاسوفو الحدودي بين كرواتيا وصربيا. نجم عن هذه القيود المفروضة على حرية تنقل الناس كارثة إنسانية تدفع بها مصالح سياسية. على كل حال، بفضل نضال المهاجرين واللاجئين المستمر، ظهرت طرق جديدة لعبور الحدود الأوروبية، إذ بين شهري تشرين الأول والثاني من عام 2015 تمكن آلاف المهاجرين واللاجئين من الوصول إلى وجهتهم عبر القطار من تركيا وسلوفينيا على الرغم من نظام الرقابة المشددة.

شهدت الأشهر اللاحقة مزيداً من القرارات السياسية الهادفة إلى تقييد حرية الحركة عبر منطقة البلقان. في 81

برنامج ورش عمل 18, 19, 22 يوليو

الجدول المكرر لأيام ورش العمل الثلاث
8:00-9:30 الأفراس
9:30-13:30 الكارافان إلى مراكز المخيمات
13:30-15:00 راحة
15:00-19:00 جلسات
19:00-20:00 العشاء
20:00-22:00 اجتماع عام

الأثنين 18 يوليو

ثلاثة ورش عمل متوازية (15:00-19:00)

أ-1. الدولة و السياسات الحكومية للتعدادات المتحركة (غرفة رقم 1)

1. تقديم كتاب: فوجيلفري Vogelfrei، ثلاث مقالات عن التهجير، الترحيل، الرأس مالية و دولتها - أطروحة

2. شمولية الدولة الجديدة اتجاه المهاجرين و

اللأجبيين - حركة ضد الأستبداد (AK) Antiauthoritarian Movement

3. دور المؤسسات الخيرية و الجيش في إدارة الأعداد المهاجرة - فابريكا يفانت،

تيتالونيكي Fabrika Yfanet, Thessaloniki

4. الأتفاق الأخير بين الأتحاد الأوروبي و

تركيا - شبكة تضامن المهاجرين/ أنكرا Migrant Solidarity Network / Ankara

ب- أستراتيجيات و ممارسات للصدوم، و التضامن و المحاربة من أجل الحرية (غرفة رقم 2)

1. الخصوصية و الأتاحة المعلوماتية و

التواصل الأمان - بينك نويز (هولندا)

PinkNoise (Netherlands)

2. مشروع أختراق الحدود

(Hackborders Project) : تقديم أداة لأفراد

الأسر ليجدوا من فقدوه منهم

http://hackborders.net

3. تليفون إنذار

Watch the Med Alarm Phone: تجارب الخط

الساخن للمهاجرين و اللأجبيين في البحر

المتوسط، تنظيم النشاط من Alarm Phone

4. منصة لتبادل المعرفة بين المحليين و

المهاجرين و اللأجبيين - أتحاد الجامعة

الصماء أثينا

Silent University Athens Assembly

ج-1. التضامن، التعارف، التواصل، الدعم

المتبادل و تشارك الأعداد المتنقلة

(غرفة رقم 3)

1. الإنسانية المعاكسة: السياسات المؤسسية

و الحاجة إلى تثبيت التضامن الفعلي في

إدارة التجنيس و الهجرة - سونيا فلاشو

Sonia Vlachou

2. معاناتك هي معاناتي أنا أيضاً؟ حدود و

خيارات المناضلة معاً - نشطاء بلا حدود

Noborder Activists

3. تسييس اللأجبيين من خلال الحركات

الجزرية - جنتي جوري- شبكة كلاندستينا

Genti Guri - Clandestina Network

4. النضال من أجل الحرية و التعايش مع

اللأجبيين في لوبليانا - جبهة حدود بلا تمييز

من لوبليانا، سلوفينيا

Anti-racist Front without

Borders from Ljubljana, Slovenija

5. الربط بين الأسكان و مشكل الهجرة -

التحالف الأوروبي الناشط للحق في السكن و المدينة

The European Action Coalition for the Right to Housing and to the City

د- أستشعار الحدود: الذاتية العاطفية

للمهاجرين و أستراتيجيات التمثيل (الذاتي)

(10:00-12:00) (غرفة رقم 1)

جلسة: "التعارف و التواصل الأوروبي

الأوسطى" (غرفة رقم 1)

الثلاثاء، 19 يوليو

ثلاثة ورش عمل متوازية (00:51 - 00:91)

أ-2. الدولة و السياسات الحكومية

للتعدادات المتحركة (غرفة رقم 1)

1. دور الجامعة في إدارة الأعداد المهاجرة

- فابريكا يفانت، تيتالونيكي

Fabrika Yfanet, Thessaloniki

2. مكافحة الفاشية كجزء من النضال

للتحرير الأجماعي -

Collective for Social Anarchism

Black & Red / Thessaloniki

3. الحركة الأجماعية لإعادة فتح طرق

البلكان. الشرعية و الدعم العام لحركة

اللأجبيين - جويرج فينكينبرجر، ليزا توماس

Joerg Finkenberger, Lisa Thomas

4. الأقتصاد التضامني و أزمة اللأجبيين:

أكتشاف سبل التواصل و تمديد أماكن

التضامن المشترك - فريدم كويب

Freedom Coop

ه- الجوانب الجنسانية و النوعية للهجرة

(النساء، المثليين، التمييز طبقاً للجنس، العنف

ضد المرأة، الحمل) - الجوانب العمرية

لهجرة (غرفة رقم 2)

1. الأطفال و النشاط الثوري - أتيليه بلا

حدود، (أسطنبول)

Atelier Without Borders (Istanbul)

2. تقديم كتاب: "في كلماتنا الخاصة -

النساء اللأجبات في ألمانيا يروي- - تحرير

IWSPACE

3. العيش في الظل - ألياني كانافيليس/

جريدة "بابيلونيا"

Eliana Kanavelis, "Babylonia" journal

ج- 2 التعارف، التواصل، الدعم المتبادل

و تشارك الأعداد المتنقلة (غرفة رقم 3)

1. الوضع الحالي للمهاجرين في المغرب في

ظل سياسات الأتحاد الأوروبي للحدود - بلا

حدود المغرب NoBorders Morocco

2. عواقب نظام الأتحاد الأوروبي للهجرة في

شمال أفريقيا - بلا حدود تونس و أقارب

المختفون

NoBorder Tunisia

and Relatives of the disappeared

3. من أجل ذاكرة جماعية عن معاناة

المهاجرين - فكرة منصة معلوماتية متعددة

اللغات - نشطاء من

WatchTheMed Alarm Phone"

and Moving Europe

جلسة: "التنظيم الذاتي للمهاجرين"

(غرفة رقم 1)

الجمعة، 22 يوليو

صباحاً: ثلاثة ورش عمل متوازية

(9:00-12:00)

و - تدريب ثلاث ساعات في مهارات التحرك

المباشر (9:00-12:00) (موقع الحفل)

Action Training for Direct Action,

Openborder

ز- صلة الوصل بين المحليين و المهاجرين

(10:00-12:00) (غرفة رقم 2)

1. تفعيل الحدود: المزارعين الرواد و

المزارعين المهاجرين على الجبهو الأسرائيلية

2. الخدمات اللوجيستية و تنظيم المخيمات

طويلة الأمد - ماكس مسترمان

(12:00-15:00)

أجتماع مفتوح/جلسة عن المناضلة ضد

مناجم الذهب في خالكيدكي (غرفة رقم 1)

"الدولة و رأس المال يكتبون تاريخ نهب

الحياة و الطبيعة، و الحركات الثورية تكتب

تاريخ المقاومة و النضال" - ما بعد أوروبا:

خالكدكي-العودة

Beyond Europe:

Halkidiki - The Comeback

بعد الظهر - ثلاث جلسات متوازية

(15:00 - 19:00)

ح - صلة الوصل بين المحليين و المهاجرين

(غرفة رقم 1)

1. مشاركة و دمج اللأجبيين في مبادرة

مدرسة التعاون المتكامل، المنظمة ذاتياً /

الأنقلاب الحر كأداة للالأجبيين و حركة بلا

حدود - Freedom Coop

2. الأقتصاد التضامني كبديل لإستغلال

العمالة - مطبخ أسطنبول للتضامن مع

الهجرة

Istanbul migrant Solidarity kitchen

3. النقلة النوعية في المشاركة السياسية

و المناظرة عن التنظيم الذاتي للمهاجرين

السوريين في تركيا - هاميش - الجمعية

الثقافية السورية بأسطنبول

Hamisch"

Istanbul Syrian cultural association

4. التضامن و التنظيم الذاتي ضد الشمولية

الجديدة - وحدة من أجل الأناركية

الاجتماعية - تيتالونيكي

Collective for Social Anarchism

Black & Red / Thessaloniki

ط - التعايش معاً و الكفاح معاً

1. التضامن و التنظيم الذاتي ضد الحدود

الفرنسية في فينتيميغالية (إيطاليا): مناظرو

أستراتيجيات للنضال المستقبلي - بلا حدود

إيطاليا

No Borders Italy

2. التعايش معاً و الكفاح معاً - تضامن

المهاجرين بكاليه

Calais Migrant Solidarity

3. تجاه إضراب أجماعي عابر للقوميات و

الحدود - ورشة عمل عن العمالة، التأمين و

الهجرة - بريكار لاب/فرانكفورت

PrekärLab / Frankfurt

4. تقديم وضع اليد للمهاجرين ديرفينيون 65

(أثينا) - 65 (Athens) Dervenion

الهيكل التضامنية، مراكز الكفاح المنخدة

(غرفة 3)

1. رؤيات عن التنظيم الذاتي المضاد للتمييز

العنصري - ما وراء أوروبا نقاش مع نشطاء

من أثينا، ميلان، فرانكفورت و أماكن أخرى.

2. التنظيم في إيزمير - مركز كابيلا

للمجتمع/أيزمير

Kapilar community center / Izmir

3 #Overthefortress / Agire nella crisi

/ Globalproject - Meltingpot

جلسة: "تواصل الهيكل المنظمة ذاتياً"

(غرفة رقم 1)

المخيم بلا حدود .

www.noborder2016.com

ثيسالونيكي، 15-24 يوليو، 2016

اجتماع شبكة الطريق في منطقة البلقان

19:00-21:00

ورشة عمل (جلسة 2)
التضامن و الدعم: التنظيم الذاتي، أختلاط
و دمج المنظمات، المتطوعون، التجنيس
المتغير
أربعة ورش عمل متوازية
1. التجارب و الخبرات الحياتية في المخيمات
و مراكز العبور
2. المجموعات/الرحلات المسافرة (عائدة)
إلى الحدود
3. الجرائد و المجالات المعلوماتية متعددة
اللغات
4. مابين دعم التقمص التعاطفي و تنظيم
الجموع الغير مدفوعة: أزواجية مشاركة
المتطوعين

الأحد، 17 يوليو

16:00-18:00

ورشة عمل (جلسة 3)
المعانة الاجتماعية المشتركة، الحساسية و
التجريم
ثلاثة ورش عمل متوازية
1. الأسكان، الخدمات الصحية، التعليم:
مناظير للصراعات الاجتماعية المشتركة لبنية
مجتمعية
2. العمل، الأستغلال، الحقوق: كيف نواجه
التمييز العنصرى فى سوق العمالة؟
3. الأستنكار، التجريم، الحساسية: كيف
نكسر الخوف و القهر فى مناطق الحدود؟

00:12 إلى 00:91

الجلسة الختامية: إستنتاجات مختصرة
من ورش العمل، مناقشات عن المناظير
المطروحة

22:00 (ليلاً)

مهرجان الأفلام القصيرة - مقططات من
الحدود الخارجية و طريق البلكان

w2eu.info
welcome to europe

http://www.w2eu.info/

السبت، 16 يوليو

11:00-13:00
جلسة افتتاحية - الترحيب، مقدمة،
مداخلات، النقاش الأول
المداخلة الأولى: "كل شئ ممكن" -
الديناميكية المدهشة ل2015
المداخلة الثانية: ما بعد أنفاقية الأتحاد
الأوروبى و تركيا - نظام الحدود الجديد
فى الإيجيان
المداخلة الثالثة: العودة إلى أنفاق السكك
الحديد - المواجهات القديمة/الجديدة
للتضامن و الدعم
المداخلة الرابعة: ما بين التنقل و المعانة
المشتركة - كيفية الربط بين التمنى و
الواقع

15.30-17.30

ورشة عمل (جلسة 1)
العودة إلى سكك حديد الأنفاق؟ المعانة
اليومية و مناظير وطنية مختلفة عن طريق
البلكان

خمسة ورش عمل متوازية

1. عواقب ما بعد أنفاقية الأتحاد الأوروبى
و تركيا
2. دليل الويب Webguide ويب-جديد:
مرحبا فى اليونان و مرحبا فى إيطاليا
3. التضامن عبر طريق البلكان: من العم
المادى إلى الأفعال المشتركة ضد القهر
4. تغطية مباشرة عن w2eu كأداة
معلوماتية - و الألام فون hone Balkan -
Alarm كمشروع جديد؟
5. التوقيع الخرائطى و أفكار أخرى للدعم
فى الطريق

راحة ساعة و نصف

http://www.watchthemed.net/

حفلات - مسرح - أفلام

الجمعة 15 يوليو

فيلم وثائقى "ناس بلا وجوه"
حفل:
عرض حكي و مصاحبه آلة الكمان
Unshaped Ahead (أن شايبه أهد)
(loops & violin-based storytelling)
موسيقى روك (لويستر) Lostre
(ska punk)
Electro Vampires
(atmospheric & glamor rock)
موسيقى جاز (تورى بري) Turi Beri
(jazz punk)
موسيقى هيب-هوب (جاتس باي)
إيرشوت (Guts Pie Earshot)
(deep cello trip hop)

السبت 16 يوليو

مهرجان الفيلم لإضطرابى
(شيرى ميلنر و إيرنست لارسن، نيو
يورك، الولايات المتحدة الأمريكية)
عرض مسرحى TO ΣΠΙΠΤΟ
(ذا وودن ماتش- أثينا)

الأحد 17 يوليو

مهرجان الأفلام القصيرة - مقططات
من الحدود الخارجية و طريق البلكان
عرض فيلم: "الأعتقال بلا جدران"
(بريدجيت هولتولم، "We Will Rise"
المملكة المتحدة)

الأثنين 18 يوليو

مهرجان الفيلم لإضطرابى
مهرجان الأفلام الألبانية القصيرة
فيلم:
(1) كوكومي (إيزا كوسجا، 2005)

الثلاثاء 19 يوليو

مهرجان الفيلم لإضطرابى
مهرجان الأفلام الألبانية القصيرة
فيلم:
(2) زمن الشهاب (فاتمير كوشى 2008)
فيلم:
(3) تيرانا سنة الصفر
(فاتمير كوشى 2001)

الأربعاء 20 يوليو

مسرحيتان، ألقاء الشعر العربى، أغانى
كردية مجمعة لديميترس سمير، كتابة
مسرحية (سوريا-اليونان)
مسرحية حُرية (رياض تونس)
حفل:
باريس بال تريو (أسطنبول/تيسالونيكي)
(موسيقى شرقية و عثمانية)
إنتربيل
(موسيقى من البلكان)

الخميس 21 يوليو

حفل:
Λ.Ο.Σ. ديسفنكشنال ناريتيفز
(موسيقى راب)،
كاتشينا

(ديب آرت كرس)،

بى إم دابليو روكرز BMW Rockers 57
(سبيد أند رول)

الجمعة 22 يوليو

مهرجان الفيلم لإضطرابى
مهرجان الأفلام الإيرانية القصيرة :
مورتيزا جافارى
(أ) الحلم بالحياة، 2016
(ب) الحلم بالديمقراطية، 2013

السبت 23 يوليو

مهرجان الفيلم لإضطرابى
مهرجان الأفلام الإيرانية القصيرة :
مورتيزا جافارى
(أ) الحلم بالحياة، 2016
(ب) الحلم بالديمقراطية، 2013
*جميع الأيام: معرض فوتوغرافيا لمورتيزا
جافارى

NO BORDER

بلا حدود

برنامج أجتتماع بلا حدود 2016

نحن من مبادرة تنظيم الكامب بلا حدود من 15-24 تموز في تسالونيك. في إطار المتشبكة الدولي من مجموعات ضد الطبقية، ضد السلطة، متحررين، ضد العرقية و مهاجرين منظمين. فعلنا نشاطات ضد الإتحاد الأوروبي و الحدود و نشاطات مع حرية التنقل و الكرامة في حياة المهاجرين و اللاجئين. يجب تغيير الإتفاقية بين أوروبا و تركيا و نحن من جهتنا نضغط عليهم سياسياً حتى يتم تغيير الإتفاقية. هدفنا أن ننظم نضالات مشتركة ما بيننا حتى تتحسن الأوضاع في المعسكرات. نحن نريد أن نعيش في المدن معن و ليس أن يضعوا المهاجرين في مخازن إنسانية، و بعد ذلك، الآن، نطلب معكم تحسين الأوضاع بشكل عام ف في المعسكرات و تسريع جميع الإجراءات، برنامج إعادة التوطين و اللجوء.

نحن ليس بحزب و ليس منظمة حكومية، نحن لا نأخذ النقود من أي دولة أو منظمة، نحن ساوسية، من موظفين و طلاب و عاطلين عن العمل، مهاجرين، نساء و رجال، لا نختلف عنكم بشيء، و نؤمن بالتنظيم الذاتي و النضالات بتحقيق حقوقنا المحرومين منها في حياتنا اليومية

الجمعة 15 يوليو

الوصول،

18:00 الجلسة الأولى

21:00 حفل موسيقي

السبت 16 يوليو

اليوم الأول لأجتتماع شبكة البلكان
"Balkan Route Networking Meeting"

11:00 النساء* المكان (نساء من دول

مختلفة *نساء و مجموعات* من مراكز

إعادة التوزيع

أثناء النهار: ورشة رسم على الحائط من

فريق جرافيتي بلا حدود

مسائلاً: مهرجان الفيلم الإضطرابي /

مسرح

الأحد 17 يوليو

صباحاً: كرافان إلي مراكز المخيمات في
محيط تيثالونيكي

13:00 اللاجئين من المخيمات يحدثون

مخيم بلا حدود في أجتتماع مفتوح

منتصف النهار/بعد الظهر: اليوم الثاني

لأجتتماع شبكة البلكان

"Balkan Route Networking Meeting"

18:00 نضالات العمال و المهاجرين:

حالة فيومة (VIOME - معمل محتل من

العمال)

مسائلاً: مهرجان الأفلام القصيرة - أفلام

من الحدود الخارجية و طريق البلكان

الأثنين 18 يوليو

صباحاً: كرافان إلي مراكز المخيمات في

محيط تيثالونيكي

مسائلاً: ورش عمل

20:00 جلسة "التواصل

الأوروبي* المتوسطي"

ليلاً: مهرجان الفيلم الإضطرابي/مهرجان

الأفلام الألبانية القصيرة

الثلاثاء 19 يوليو

صباحاً: كرافان إلي مراكز المخيمات في

محيط تيثالونيكي

مسائلاً: ورش عمل

20:00 جلسة "التنظيم الذاتي لللاجئين"

ليلاً: مهرجان الفيلم لإضطرابي/مهرجان

الأفلام الألبانية القصيرة

الأربعاء 20 يوليو

صباحاً - بعد الظهر: مسيرات في مراكز

الأحتجاز في بارانيستي Paranesti

(دراما) و زانتسي Xanthi

مسائلاً: حفل غنائي لباريس بال تريو

Baris Bal Trio (أسطنبول/تيثالونيكي)

/ مسرح: عروض لرياض (تونس) و

ديميترس - سمير (سوريا/اليونان)

الخميس 21 يوليو

صباحاً: كرافان إلي مراكز المخيمات في

محيط تيثالونيكي Thessaloniki

مسائلاً: مسيرة "فخر اللاجئيين" في قلب

تيثالونيكي

ليلاً: حفل غنائي

الجمعة 22 يوليو

صباحاً: ورش عمل

12:00-15:00 إجتتماع مفتوح / جلسة

عن الصراع ضد مناجم الذهب في

خالكيديكي Chalkidiki

مسائلاً: ورش عمل

20:00 جلسة "تواصل الهياكل و

المجموعات المنظمة ذاتياً"

ليلاً: مهرجان الفيلم المضطرب/ مهرجان

الأفلام الإيرانية القصيرة

السبت 23 يوليو

معظم اليوم: مظاهرات على الحدود

اليونانية/التركية عند سور إيفوس Fence

Evros

ليلاً: مهرجان الفيلم المضطرب/ مهرجان

الأفلام الإيرانية القصيرة

الأحد 24 يوليو

اليوم الختامي لورش العمل/جلسة ختامية